

אתגתא

בשבע 1005 | כ"ט בתמוז תשפ"ב, 28.07.22

היום מישהו שלא יודע מה זה טהרה המשפחה"

במילים אלו מסכמת רותי לבייב־ליזרוב את הצלחת הקמפיין שהובילה, שלמרות הסערה הציבורית שחולל, הוביל לדבריה להתקרבות של אלפי נשים מכל המגזרים לטהרת הבית היהודי

// רבקי גולדפינגר

אביחי שלי לא נתן לעיוורון ולחירשות לעצור אותו: חתן התנ"ך שהפך לברוקר מצליח כובש כעת גם את רשת הטוויטר // עניין אישי

צילום: שלומי יוסף

למה יאיר לפיד מזכיר לי את הרב שלי מהישיבה התיכונית? // דביר שרייבר

הנכם לזכרו של שמואל צפניה ז"ל

הכנס השנתי לציון מאורעות תרפ"ט

חסיד של ארץ ישראל - בעקבות ר' ניסן ב"ק
מברדיצ'ב לתרפ"ט

יום חמישי | ז' אב תשפ"ב | 4.8.22 | מרכז מורשת מנחם בגין

חלק ב' קהל הרחב

חלק א' יום עיון לבני נוער

מכש ויציאה לסיור בתי ניסן ב"ק 15:00

הסעות להר הזיתים 16:15

אזכרה בקבר אחים ואמירת קדיש

הסעות למרכז מורשת בגין 17:30

התכנסות 18:15

ברכות: ח"כ יולי אדלשטיין

מר נתנאל איזק | מנכ"ל משרד ירושלים ומורשת

מר הרצל בן ארי | מנכ"ל החברה לשיקום ופיתוח הרובע

אברהם דסקל | מברדיצ'ב לתל אביב: בעקבות משפחת ב"ק 18:45

ד"ר ראובן גפני | תפארת ישראל: השתקפויותיו בספרות העברית 19:30

ד"ר יורם אלמכיאס | התנועה הציונית והמאורעות: 20:00

בתי ניסן ב"ק כמקרה בוחן

פתיחה עם עזרא יכין | לוחם הלח"י 10:00

ארגון סגל | 'מה איבדנו בהר הבית' 10:30

שאול רונן | קצין חבלה בגדוד 161 11:45

של החטיבה הירושלמית,

לוחם במלחמת ששת הימים

12:30 סני תור | קריה יפהיפה
חופש חופיקי
(מותאם לימי בין המצרים)

הפסקה 13:15

יציאה לסיור 13:45

המשך הסיור עם הקהל הרחב 15:00

השתתפות בני נוער: ללא עלות ובהרשמה בלבד | ערב עיון בעלות 20 ₪ למשתתף

ותקין בטיק

הצמדה למדד או ריבית מעולה? הגבוהה מביניהן שלך!

בתקופה של אי וודאות כלכלית
המקצוענים של בנק הפועלים
דואגים לכם לרווח בלי סיכונים.

חפשו "חיסכון WIN WIN"
או חייגו *2407

בנק הפועלים

למפקידים 10,000 ₪ ומעלה. בתום התקופה
יתקבל הסכום הגבוה מבין שיעור ריבית קבועה
ברוטו או הצמדה למדד המחירים לצרכן. האמור אינו
מהווה הצעה לקבלת חסכונות או תחליף ליעוץ המותאם
לצרכי לקוח. כפוף לתנאי הבנק ולאישורו. הבנק רשאי להפסיק
הפקדות לחיסכון בכל עת. מלאי מוגבל ל- 5,000 הפקדות.

נושמים אוויר נקי שומרים על הבית

Brilliant & co.

TADIRAN

טכנולוגיית TADIRAN AIROW אשר נמצאה יעילה ב-99.99% בקטילת וירוסים וחיידקים. כן, מהיום כבר לא רוכשים מזגן שרק "מחמם או מקרר", מהיום רוכשים מזגן שגם מטהר את האוויר בבית בלחיצת כפתור, ואתם יכולים להיות בטוחים יותר בכל נשימה.

הטכנולוגיה שעושה מהפכה בבית

כחברה שחרטה על דגלה לשפר ולשדרג את האוויר שאנחנו נושמים, שקדו בתדיראן על פיתוח טכנולוגיה ייחודית שמטהרת את האוויר בבית בכל זמן שהמזגן פועל, וגם לאחריו. הטכנולוגיה החדשה, שאינה דורשת תחזוקה או טיפול, מופעלת יחד עם המזגן באופן אוטומטי. אז איך באמת מטהרים את האוויר בבית? טוב ששאלתם! טכנולוגיית TADIRAN AIROW ממירה את הלחות באוויר למי חמצן המתפזרים בחלל, מי החמצן משמידים את הווירוסים, החיידקים העובשים ויתר הגורמים המזיקים באוויר, ובכך למעשה מטהרים את האוויר שאנחנו נושמים בבית.

עכשיו זה מדעי – הטכנולוגיה של תדיראן מובילה

הטכנולוגיה החדשה לטיהור האוויר במזגני תדיראן, נבדקה במספר רב של מעבדות בארץ ובעולם, ויעילותה הוכחה כגבוהה במיוחד. ד"ר נעמה לאנג יונה, ד"ר למיקרוביולוגיה סביבתית בטכניון: "בניסויים שנערכו בתאים, נמצא כי טכנולוגיית TADIRAN AIROW היא אפקטיבית יותר מהמוצרים האלטרנטיביים בקטילת בקטריות, עובשים ווירוסים". המזגנים של תדיראן מאפשרים לכם גם ליהנות מהמזגן המתקדם בעולם, אבל הכי חשוב, מאפשרים לכם ליהנות מאוויר נקי ובטוח לנשימה.

ככה קונים היום מזגן

שוקלים לרכוש מזגן לקראת הקיץ? אל תשכחו לוודא קודם שלצד כל "הדברים הרגילים" שבדקתם עד היום, חשוב לבדוק האם המזגן החדש שמציעים לכם גם מטהר את האוויר בבית, כי מהיום - ככה קונים מזגן!

כבר אמר מי שאמר שבישראל יש רק 2 עונות: חודשיים גשם וכל השאר חם, אבל מה זה חם...לוהט! הקיץ הישראלי כבר פה, מה שאומר שהטמפרטורות והלחות עולים ואיתם גם הרצון שלנו לחזור לבית קריר וממוזג... אבל רגע, האם זה מספיק? האם אנחנו דורשים מהמזגן שלנו רק לקרר עבורנו את הבית?

במיוחד השנה למדנו שיש חשיבות רבה לאוויר שאנחנו נושמים בחללים סגורים, ולכן, היום כשאתם באים לרכוש מזגן חדש לבית, המקום הבטוח ביותר שלנו, חשוב מאוד לוודא שלצד חיסכון באנרגיה, יכולות קירור ופעולה שקטה – יש משהו שחיוני לוודא לפני שמזמינים: האם המזגן שתרכשו גם מטהר את האוויר בזמן שהוא פועל? האם המזגן מספק לכם ולמשפחה אוויר נקי מחיידקים ווירוסים לנשימה? היום כולם כבר יודעים: מזגן מצוין הוא מזגן שמלבד פעולת הקירור והחימום, תפקידו גם לטהר את האוויר בבית בזמן שהוא פועל, ואם המזגן שמציעים לכם לא יודע לעשות את זה, אנחנו מזמינים אתכם לעצור רגע ולשמוע מה שיש למומחים של תדיראן להגיד לכם.

לקרר את הבית ולטהר את האוויר

הקיץ הישראלי, עם טמפרטורות גבוהות ואחוזי לחות שעולים ועולים, גורם לכולנו לשהות הרבה יותר שעות בחללים סגורים וממוזגים, כמה הרבה? קרוב ל-90% מהזמן שלנו, בין אם זה במשרד או בבית. ארגון הבריאות העולמי כבר קבע שהאוויר בחללים סגורים מזוהם כמעט עד פי 5 (!) מהאוויר שאנחנו נושמים בחוץ, כך שבעצם בכל נשימה שאנחנו לוקחים לאורך היום והלילה אנו עשויים להיות חשופים לאוויר מזוהם.

אז איך אפשר בכל זאת גם ליהנות מבית ממוזג וקריר וגם לוודא שהאוויר בבית נקי מחיידקים ווירוסים? גם בחברת תדיראן שאלו את השאלה הזאת, ולאחר למעלה מ-4 שנים במחלקת המחקר והפיתוח של החברה יצרו את

קייץ לוהט בעל המשקל!

שלישי

פעמיים כי זול

גלגל המזל
ברשת על המשקל
כל סיבוב זוכה!

כל יום שלישי קונים וזוכים!*

הנחות חסרות תקדים ואלפי פרסים בשווי עשרות אלפי שקלים מחכים לכם,
כל יום שלישי בחודשי יולי ואוגוסט, בחנויות ובאתר!

זוה לא הכל!

היכוננו להגרלה
הגדולה על
סט סירים
סדרת פרימיום
מבית סולתם

אינדוקציה מלאה, 6 חלקים
בשווי 3,499 ש'!

ההגרלה תתקיים בתחילת חודש ספטמבר

על המשקל
מוסיפים טעם לחיים

• המבצעים לחברי מועדון ולמצטרפים חדשים בלבד • בקנייה מעל 150 ש' בחנויות / 250 ש' במשלוחים,
לא כולל מבצעי "שלישי פעמיים כי זול", יהיה זכאי כל לקוח לסובב את גלגל המזל - כל סיבוב זוכה!
• כפוף לתקנון ועד גמר המלאי • אין פיצול עסקאות • התמונות להמחשה בלבד • ט.לח

קרני שומרון • שער בנימין

1-599-50-15-15 • alhamishkal.co.il

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

החול יזכור

איכשהו עברה פה בשקט הידיעה שגלעד שרון הגיש השבוע את מועמדותו לרשימת הליכוד

מרבח לבטא דעות ימניות נחרצות - אבל בשבילי הוא יישאר לעד מפקד הגירוש. וחמור מזה: האיש שלמרות שהתנגד אידיאולוגית לגירוש - ביצע את הפקודה הלא מוסרית הזאת. ולא רק ביצע, אלא עמד בראש הכוחות. וזה לא שהוא היה מפקד גזרת עזה והפילו עליו את המשימה מתוקף תפקידו. הוא בכלל פיקד באותם ימים על עוצבת הגעש, אוגדה שפועלת בצפון, אבל בחרו אותו, דווקא אותו, עם הרקע הדתי שלו, לתפקיד הזה, הקימו בשבילו אוגדת גירוש מיוחדת. והוא הלך על זה בכל הכוח. ממש לא כמי שכפאו שד. איך, למען ה', הוא הפך פתאום למשתתף מבוקש בכל פאנל שעורכים גופים בימינ? אז בסדר, הוא גם קצין וגם אינטלקטואל וגם ימני. מי בכלל מסוגל לשמוע את הקול הרך שלו, שזורק אותך מיד לימים הנוראים ההם. גם אז, בתוך כל הכאב והדמעות, הוא היה אינטלקטואל גדול.

5 ומה שמדהים, שבמקרה שלו השרץ הוכשר מהר מאוד. שלוש שנים אחרי הגירוש, בקיץ 2008, פרסם בית ספר שדה כפר עציון מודעה על ערב עיון שיוקדש לדמותו של דוד המלך. בין המשתתפים שהיו אמורים לדבר, כל אחד על "דוד המלך שלו", היו חנן פורת, יוסי שריד והאלוף גרשון הכהן, מפקד המכללות הצבאיות, האיש שבסך הכול שלוש שנים קודם לכן פיקד על מבצע גירוש יהודי גוש קטיף. שימו לב: הוא אפילו לא הוזמן לדבר בפאנל על הריסת גוש קטיף. גם זה היה נורא בעיניי כמובן. אבל הרבה יותר נורא זה שהוא הוזמן לדבר בכלל על דוד המלך. כלומר, מארגני האירוע בגוש עציון בעצם אומרים לגרשון הכהן, מה שעשית לאחים שלנו בגוש קטיף, לפני שלוש שנים, לא מעניין אותנו. זה לא אישיו. בוא נדבר תנ"ך.

כשראיתי את הפרסום על הערב ההוא מיהרתי לחפש ב-144 את המספר של הרב חנן פורת ו"ל בכפר עציון. לא התקשרתי כעיתונאי, לבקש את תגובתו - אלא פשוט כאדם. להביע מחאה. אני זוכר שרגע לפני השיחה עוד התלבטתי. חשבתי שאם כבר אני בעניין של מחאות, אולי צריך קודם כול לדבר על הבמה החשובה שעומד לקבל יוסי שריד, להשמיע את דבריו על דוד מלכא משיחא, משורר התהילים. נכון, שבעים פנים לתורה, אבל רק שבעים, לא שבע מאות ולא שבעת אלפים. אחר כך חשבתי שזו אולי קצת חוצפה מצדי להעיר לו על זה. הרי מי כמו חנן פורת יודע מי זה דוד המלך, ומי כמו חנן פורת יודע מי זה יוסי שריד. אז בסוף כשהוא ענה לשיחה, אמרתי רק דבר אחד: "כבר שלוש שנים אני שואל את עצמי איך, איך אריק שרון העז לעשות לציבור המתיישבים את מה שעשה? איך היו לו האומץ, העוזות, החוצפה? עכשיו אני מבין. אריק שרון ידע, מכליתיו, ששלוש שנים אחרי החורבן של גוש קטיף, המתנחלים יזמינו את מפקד הגירוש כאורח כבוד ליום עיון". יהודי לא מגרש יהודי ואז נותן הרצאה בתנ"ך ליהודי.

6 אבל על דבר כזה, גם אריק שרון הציני והמרדשע לא חלם. שבסך הכול 17 שנים אחרי ההתנתקות מגוש קטיף, בנו ושותפו לדרך, גלעד, יתמודד בפריימריז לליכוד? אותה מפלגה ששרון ניסה לדרוס ולמחוק כאילו הייתה יישוב פורח בגוש קטיף? וחמור מזה: שראש הליכוד, בנימין נתניהו, יבוא לכנס בדורים שיארגן בנו? בלתי נתפס. כנראה נתניהו חושב שציבור בוחרי הליכוד כבר שכח מזמן את ההתנתקות, אז למה לא לעשות כבוד למועמד כמו גלעד שרון שמביא סוג של יוקרה למפלגה. הרי באופן אבסורדי, זה בדיוק מה שביבי מחפש עכשיו לפריימריז בליכוד - מועמדים לא ביביסטיים.

אבל נתניהו טועה. וגם בכירי הליכוד שמשום מה שותקים מול המועמדות המקוממת הזאת טועים. אני בטוח - או לפחות מקווה - שבוחרי הפריימריז בליכוד לא יירקו בפרצופיהם של מגורשי גוש קטיף. הציפייה שלי היא לא רק שגלעד שרון לא ייבחר למקום ריאלי חליה, אלא שיקבל מספר קולות זעום ביותר. זה יעביר מסר ברור, גם לעתיד, שבמפלגת הימין הגדולה ביותר לא שוכחים ולא סולחים (למי שכאמור אפילו לא ביקש סליחה) למי שפוגע בארץ ישראל. ואם מיישהו מהם עוד צריך תזכורת קטנה, שפשוט יפתח יומן. תאריך הפריימריז בליכוד, 10 באוגוסט, נופל בתאריך העברי על היום שבו החל, הלכה למעשה, הגירוש בפועל. ●

גלעד שרון בריאיון לסדרה התייעודית 'שרון' ב'כאן 11'

כשראיתי את הפרסום על הערב הזה מיהרתי לחפש ב-144 את המספר של חנן פורת ו"ל בכפר עציון. לא התקשרתי כעיתונאי, לבקש את תגובתו - אלא פשוט כאדם

שרון כמו אתרוג, ולציבור אפילו לא היו אז רשתות חברתיות כדי להביע את הזעם והמחאה.

3 תגידו לי: בסדר, קרה מה שקרה, אבל הבן אדם הפך מאז לאיש ימין על מלא. תקרא את הטורים שלו, תשמע את הראיונות שלו. הוא מראשי הלוחמים למען המשלוח בנגב, סוגיה כה מרכזית וחשובה, הוא תומך ליכוד, תומך נתניהו. אז קודם כול, יישר כוח על כל הפעילות. אבל גלעד שרון מעולם לא התנצל על מעשיו. בשנת 2012 אף התגאה בריאיון ל'ניו יורק טיימס' וסיפר: "אני הצעתי לאבא את ההתנתקות". גם בריאיון לינון מגל וכן כספית ברדיו 103, רק לפני חודש וחצי, הוא סירב בתוקף להביע חרטה כלשהי על המהלך: "תראו, הרעיון היה לחזק את אחיזתנו ביהודה ושומרון - והדבר הזה אכן קרה, היום מעמדנו ביהודה ושומרון חזק בהרבה. לדעתי אין לאף אחד איזה שהוא מונופול על האמת המוחלטת או על רצון האל-אם מיישהו חושב שזה לא טוב אני מכבד את זה". שימו לב שאין פה אפילו איזה משפט אנושי קטן על הכאב הנורא של המפונים. טוב נו, הרי לאף אחד אין מונופול על הכאב. ולפני קצת יותר משנה, בסדרה התייעודית 'שרון' של הבמאי לוי זיני, הוא אומר למצלמה בחיוך העדין שלו: "לפעמים, בשביל לשמור על הלב - את קצה הזרת עם המוגלה, שזה עזה, אתה צריך להקריב".

ככה הוא רואה את כל ההתיישבות החלוצית של גוש קטיף. את הפרחת השממה. את העמידה בגבורה מול הפצמ"רים והטורר (אחרי הגירוש הפצמ"רים הפרימיטיביים הפכו לקסאמים מדויקים, וטווח הירי התרחב לכל הדרום כולו. רק בליל שבת לפני שבועיים נורו כאלה על אשקלון ובימי "שומר החומות" הם הגיעו עד לתל אביב וירושלים) ככה הוא רואה את החיים היהודיים הנפלאים שבנו שם המתיישבים, את הקהילות המפוארות, את התורה, את החינוך, את החסד, את החממות, את קליטת העלייה. הכול מסתכם לארבע מילים: "קצה זרת עם מוגלה" שצריך להקריב. זה הרי בכלל לא גוש קטיף, זה עזה. אז מה יש להתנצל? ונגיד שהוא היה עושה את זה. שהיה מבקש סליחה מעומק הלב על חטאי הגירוש. אנא, כפרו נא לחטאים, לעוונות ולפשעים שעוויתו ושפשעתי ושחטאתי לפניכם, אני וביתי. נגיד. מי אנחנו שנסלח לו? אנחנו אפטרופוסים לסבל של גיבורי גוש קטיף? לפגיעה במתים שנעקרו מקבריהם? לבתי הכנסת שנשרפו? לנפגעי הטרור מעזה שהרים ראש מאז? לילדים מישובי העוטף, שמאז חיים בצל אזעקות צבע אדום? אנחנו מורשי-מחילה על כל זה?

4 לי קשה מאוד גם עם האלוף (במיל') גרשון הכהן. גם הוא מעולם לא התנצל בפני האנשים שבהם פגע. נכון הוא התבטא במהלך השנים בגנות רעיון ההתנתקות, נכון הוא

1 "הגשתי קעת את מועמדותי להתמודדות ברשימה הארצית בפריימריז של הליכוד. חברי הליכוד, אני צריך את התמיכה שלכם כדי שנוכל לטפל בבעיות הבעורות במדינת ישראל". הודעה ברוח זו פורסמה בימים האחרונים על ידי לא מעט אנשים, מוכשרים וטובים, מכל תחומי העשייה בישראל. הסקרים מנבאים עלייה במספר המנדטים של הליכוד, בתוך שאר מפלגות גוש הימין, ולא מעט אנשים רוצים להיות חלק מנציגיה בכנסת ובממשלה. אבל מבין כל האנשים הטובים שמתמודדים בפריימריז בליכוד, יש איש אחד לא טוב, שמנסה להיכנס לכנסת בקולות מצביעי הימין. קוראים לו גלעד שרון. האמת? ברגע הראשון היה לי קצת מוזר שבכלל צריך לכתוב על זה כאן בטור. מה יש לכתוב? מה לא ברור פה? אבל אז התחלתי לעשות חשבון, כמה שנים חלפו מאז הגירוש מגוש קטיף ועד היום - והגעתי למספר 17. זה מדהים. חלפו כבר 17 שנים מאותו חודש אב נורא ובלתי נשכח של שנת תשס"ה.

2 בלתי נשכח? כן. ברור שבלתי נשכח. איך אפשר לשכוח את הקיץ ההוא? את השתקת המחאה, את עצירת האוטובוסים בדרך להפגנות, את גל המעצרים הממושכים, בהם של קטינים (בימים ההם השם "שי ניצן" היה של בכיר נחשב במערכת המשפט, המשנה ליועץ המשפטי לממשלה לתפקידים מיוחדים, שרק ימניים קיצוניים טענו שיש איתו איזושהי בעיה. ברוך ה' התקדמנו מאז). איך אפשר לשכוח את הזלזול במשאל מתפקדי הליכוד, את פיטורי השרים, את האיומים על נציגים בליכוד שנשארו נאמנים לדרך והעזו להתנגד למהלך. איך אפשר לשכוח את הדחף לגייסות ששעתה התקשורת למתיישבים היקרים של הגוש כאילו הם יפתחו באש, את המצור על המפגינים בכפר מימון, את סגירת ציר כיסופים, את הניסיונות להגיע לגוש הנצור, את 'תפילה לעני', את עקירת הקברים, את שריפת בתי הכנסת. אלה טראומות שצורבות בכלנו. הויכוחות עוד שורפים את המוח, האהבה לא ניצחה, גם לא הרוח. ואני כבר לא מדבר על המגורשים עצמם. על הסבל שהם עברו. על הקרווילות. על האין-פתרון-לכלי-מתיישב. על בעיות הפרנסה, הבריאות, הנפש, על המוות של רבים מהם בקיצור ימים ושנים.

מי לא חי את זה עד היום בכל חודש אב? אצל מי מאיתנו זה לא פצע פתוח? ובכן, אם חושבים על זה, התשובה די מדהימה: אצל כל מי שמתחת לגיל 23. תעשו חשבון פשוט: 17 שנה לגירוש, מה שאומר שכל מי שהיום מתחת לגיל 17 לא נולד בכלל, וגם מי שמעל הגיל הזה אומנם חי אז - אבל לא עמד על דעתו. ככה אני מגיע למספר הזה, 23. אולי אפילו יותר. כלומר, יש כבר אנשים שגישאו והקימו בתים בישראל, שהם לא חלק מהסיפור הזה. הם שמעו עלי, כמובן, אבל לא הרגישו. בשבילם זו התרחשות היסטורית מדור ההורים, כמו מלחמת ששת הימים בשבילי או המהפך של 77.

וזאת אולי יכולה להיות הסיבה, זה לימוד הזכות היחיד, לכך שיש אנשים בימין שהשם "גלעד שרון" לא מעורר אצלם חלחלה. הם פשוט לא חוו את זה. על כל היתר, כלומר על מי שכבר עמד על דעתו באותן שנים, קשה ללמד זכות. כן, אני מכיר את האמירה "הזמן עשה את שלו". מכיר את התכונה האנושית לשכוח ולסלוח עם הזמן. אבל 17 שנים זה כלום זמן לעומת הרשעות, הפשע, הדרוסנות - תשלימו אתם בעצמכם כל מילה רעה - שהיו במעשה שביצעו אריאל שרון ואנשי פורום החווה שלו, בראשם בניו, עומרי וגלעד, ל-8,000 תושבי גוש קטיף היקרים. ובל נשכח, כמובן, את תושבי חומש, שא-נור, גנים וכדים בצפון השומרון, שגם אותם החליטו שרון ובניו - משום מה - לצרף לחבל עזה ולמחוק מהמפה.

וזה עוד בלי שדברנו על הטענות ששרון עשה זאת כדי להימלט מחקירותיו. "כעומק החקירה - עומק העקירה", כמו שאמר באותם ימים חבר הכנסת צבי הנדל, תושב גני טל תיבנה ותיכונן. התחושה הייתה שאריאל שרון שובר שמאלה באופן מפתיע, שהבולדווז שבנה הכי הרבה יישובים הופך לזה שהורס הכי הרבה יישובים, בעצת בניו ופרקליטיו. הוא רצה להתקבל לברנו"ה, הוא רצה שהמערכת המשפטית והתקשורתית תניח לו ותתחיל לחבק אותו, כפי שאכן קרה. הרי אז נולד גם הביטוי "לאתרג". אמנן אברמוביץ' הסביר שעכשיו צריך לשמור על

בס"ד

בן דוד

כבר מממש

בכח!

השכלה
לפסוקים!

בגבעת שמואל

ימים שני-שלישי | ד'-ה' אב (1-3.8)

להרשמה:

058-6858768

kenes-tanach.org

למערכת סדקו>

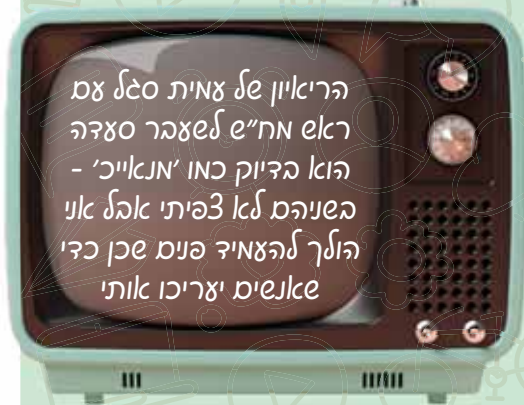

ניתן
להירשם
במקום!

הבריכה מאלקטרוז

בעקבות המחאה התמסכת על
דבריו בעת מבצע שומר החומות
אונס דאבור לא יחזק יותר במדי
הנבחרת, מה שמוכיח לצערו
שהתמיכה בטרור מפתלת

הריאיון של צמית סעל עם
ראש מח"ש לשעבר סגד
הוא בדיוק כמו 'אנאלי' -
בשורה לא צפיתי אבל אני
הולך להאמין פנים שכן כדי
אנשים יצרכו אותי

צום הוא היום
סבו אלוקים
החליט על
אפשר בלעדיו
אבל לא יזיק אם
תוריד קילו-שניים

איתי הכריחה אותי
לשטוף כלים ובמהלך
השטיפה פתאום
גיליתי את אורח
את זה. מדובר
בתסמונת שטוף-הכלים

"מיקי חליקה יותר מצחיק", היא בחרה נכון, "ואת הבריכה
הזאת אנחנו נעשה כמו שצריך".
מפה לשם הגיעו מים עד בטן והילדים זינקו פנימה בחדווה,
כולל הבת שלי שבחוסר מודעות מחריד נכנסה פנימה כאילו
כלום.
"חמודה, עכשיו זה השעות של הגברים", הבהרתי לה, "זה
שיש פה בריכה לא אומר שחייבת להיות פה גם פריצות".
אשתי הסתכלה עליי במבט כועס כאילו לא קרעתי אותה
מצחוק רק לפני רגע עם היציאה על מיקי חליקה.
"אמרת בריכה כמו שצריך אז בריכה כמו שצריך", עקצתי
אותה.
"אז מתי השעות של הנשים?" שאלה הזאטוטה במפגשה
הראשון עם הפטריארכיה.
"שש בבוקר עד שבע וחצי בבוקר, ואז תשע בערב עד תשע
ושלושים".
"אבל זה מתי שהכי קר".
"אני לא קובע את ההלכה מתוקה, אני רק בוחר את השעות",
הבהרתי לה וקפצתי לבריכה כדי לצנן לעצמי את ההתלהבות.
הבנים ואני שיחקנו בבריכה משהו כמו שעה וחצי,
כשהמשחק החביב עליי הוא כמובן תחרות "מי מחזיק את
הראש מתחת למים במשך הכי הרבה זמן". אני כמובן שלפתי
את הראש החוצה מיד ואז נהניתי לי מהשקט. אני מקווה
שאתם רושמים את כל זה.
מה שלא הבאנו בחשבון כמובן הייתה העובדה שלא רק
אנחנו אוהבים את הבריכה שלנו, אלא גם הדבורים שהתקבצו
להן מארבע קצוות השכונה כדי להקים אצלנו משכן קבע.
כשאחת הדבורים עקצה את אחד הילדים בכף הרגל, מיד
זינקנו כולנו החוצה.
"עכשיו השעות של הנשים!" הכרזתי בפאניקה.
"הבאת עליי קללה ולא בריכה!" צעק הבן שלי, שהכאב רק
עשה אותו חד יותר.
"אני הייתי איתכם בבריכה כל הזמן הזה!" הצטרפה גם הבת
שלי למחול הצעקות.
דקות מאוחר יותר הילדים כבר ישבו יבשים במזגן ואכלו
ארטיקים שהענקתי להם בתמורה לעשרים שקלים מדמי
הכיס שלהם. אמרנו בריכה כמו שצריך.
באותו לילה הם נרדמו מוקדם מהרגיל כשהם תשושים וסך
הכול מרוצים.
"עבודה יפה יעקביני", אמרה לי אשתי בסופו של יום,
"פשוט צריך להתיש אותם".
"ברור", מלמלתי לה בעצמי, "אני מסכים".
"מצוין, אז אתה יודע מה זה אומר?" היא שאלה בערמומיות.
"מה?" שאלתי מתוך שינה.
"מחר אתה בונה את הטרמפולינה".

במידה רבה, מי שבאמת כותב את הטור הזה הוא הקוביד
שהשתלט עליי השבוע באיחור לא אופנתי. כן, גם אצלנו
בבית פשה הנגע הפאסה וגור עלינו בידוד משפחתי למשך
שבוע. אבל לא הרי הבידוד הלודאי הנושן כהרי הבידוד בביתנו
החדש. בדירתנו הקודמת הצטופפנו כסרדינים, ואילו במשכננו
החדש לפחות יש חצר להשליך אליה ילדים אנרגטיים בעיצומו
של יום. מה שאכן עבד למשך יום וחצי, עד שאשתי נזכרה
שחמסין ואיימה לדווח עליי למשרד הרווחה, או גרוע יותר -
לאמא שלי.
"מה הבעיה", חשבתי לעצמי, "נעשה להם בריכה". לא
בזבזתי רגע: ניפחתי בוריות את הבריכה המשפחתית הישנה
והאהובה, והשלכתי לתוכה את הילדים משל היו החטאים
שלי ביום כיפור. המים הגיעו עד ארכובותיהם בלחץ. מסתבר
שילדים גדלים עם השנים. מי היה מנחש.
"הבריכה אחת היא לך אבי?" שאל הגדול בשיבוץ מיותר
לחלוטין, ובתוך משהו כמו ארבעים שניות הם שוב חזרו
פנימה למזגן ולאבא שבאמת רק רצה קצת שקט.
או אז נזכרתי שכשעברנו לכאן, ראיתי בעליית הגג ברזלים
מוזרים ויריעות. טלפון קצר לבעלים הקודמים אישר את
תקוותי - מדובר היה בבריכה על אמת.
סיפרתי לילדים על הממצאים בשמחה גדולה.
הבן השני שלי הצביע על עליית הגג בעליצות והכריז "כי
היא מקור הבריכה", בשיבוץ מיותר עוד יותר מקודמו.
אמרתי לכם שזה הקוביד כותב את הטור הזה.
על כל פנים, במאמץ באמת הרואי הורדתי מעליית הגג
את חלקי הבריכה והתחלתי במלאכת ההרכבה. שעה חלפה
והבריכה שנרקמה לנגד עיניי נראתה יותר כמו ערמת פיגומים
שמחכים לצו הריסה. טלפון נוסף לבעלים הקודם אישש את
חשדותיי - חלק מהברזלים היו שייכים בכלל לטרמפולינה
שהוא השאיר פה.
יש מצב שגם את אחד הילדים שלו אני אמצא בעליית הגג
באיזשהו שלב.
אחרי שמוטטתי את בריכת בבל הנופלת הקמתי אותה
מחדש, הפעם על טהרת החלקים השייכים לבריכה
מלכתחילה. המחזה המרשים הותיר את חותמו על הילדים
הרכים, והם הזדרזו ללבוש את בגדי הים ולזנק אל הבריכה.
בשלב הזה בערך הבנו שלמלא בריכה שכזו לוקח כמה שעות,
אז בינתיים שלחנו את הילדים להתאמן על חזה באמבטיה.
גם התחזק של הבריכה היה מורכב הרבה יותר ממה
שציפיתי. אשתי עדכנה אותי שאני צריך לדאוג לכלור,
ליריעה לכיסוי הבריכה ולהרכבת פילטר לניקוי המים.
"נשמע, אני לא מאמין בבריכה את מייקל פלפס או את
מיקי חליקה", הבהרתי לה תוך שאני נותן לה שתי אופציות
ושתבחר את המצחיקה שבהן.

**"אז מתי השעות של הנשים?" שאלה הזאטוטה במכנשה הראשון עם
הפטריארכיה.**

**"שש בבוקר עד שבע וחצי בבוקר, ואז תשע בערב עד תשע ושלושים".
"אבל זה מתי שהכי קר".**

**"אני לא קובע את ההלכה מתוקה, אני רק בוחר את השעות", הבהרתי לה
וקפצתי לבריכה כדי לצנן לעצמי את ההתלהבות**

תדיראן, שומרים על הבית

תדיראן מציגה את
סדרות המזגנים
SUPREME
ALPHA PRO-1
עם טכנולוגיה
מתקדמת
לטיהור אוויר,
המאפשרת לכם
לנשום אוויר נקי
ובריא יותר בבית.

TADIRAN

לייעוץ ומכירה: 1-700-703-400

*התמונות להמחשה בלבד, ט.ל.ח.

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

נרו יאיר

די, באמת, אל תרדו על ראש הממשלה שלנו. הוא בסך הכול רוצה לעשות מה שעשה הר"מ שלי בישיבה התיכונית

העיקר הוא להטות את הראש בזווית הנכונה. יאיר לפיד

צילום: מארק ישראל סלם

איינשטיין טעה. למה מי זה בכלל איינשטיין לעומת היאיר הגדול, הלפיד שלפני המחנה, האינטלקטואל הדגול שאף אחד לא מבין מה הוא אומר אבל הוא יודע להטות את הראש בזווית הנכונה, סימן מובהק לכך שהוא נורא חכם. פעם, לפני שהאורקל מרמת אביב ג' הפך למדינאי המוביל בעולם, הוא כתב בטור שלו ב'מעריב' שהוא לא מבין למה רוב הישראלים צמים ביום הכיפורים, זה הרי מנהג שהחל רק בימי הביניים. אני זוכר שקראתי את הפסקה הזו ושפשפתי את העיניים בתדהמה. בסדר, אמרתי לעצמי, הוא בא מבית חילוני לחלוטין, הוא לא למד תורה ולא התעמק בעבודת הכהן הגדול במקדש ביום הכיפורים. אבל למה הוא לא בודק, לא שואל, לא מרים טלפון למישהו שמבין ומברר איתו לפני שהוא משפירץ ברבים כאלה טעויות מביכות? הוא לא כתב את זה מרוע. אני מאמין שהוא פשוט שמע איפשהו שתפילת כל נדרי היא מנהג שהחל בימי הביניים, כדי להפר את הנדרים שהיהודים האנוסים בספרד נדרו לכנסייה ולצרף גם אותם לתפילות היום הקדוש, וכהרגלו ערוב ושיטח והפך את כל יום הכיפורים לסתם מנהג מימי הביניים.

לא מצטט, מחרטט

זה כנראה גם מה שקרה לו עם האמירה המוזרה על "כבד את אביך ואת אמך", שלפיה "למען יאריכון ימיך" מתייחס לעבר ולא לעתיד. לפיד התכוון שכשאנחנו מכבדים את הורינו אנחנו מחברים את עצמנו לשרשרת הדורות, וכך ימי חיינו מתארכים "אחורה" ונספרים יחד עם ימי חיהם של הורינו והורי הורינו. זה חידוש יפה שלפיד לא המציא, הוא נאמר כבר על ידי הרב משה חיים לאו הי"ד (אביו של הרב ישראל מאיר לאו וסבו של הרב דוד לאו, יבדל"א) וכנראה גם על ידי תלמידי חכמים נוספים. אז איפה הבעיה? הבעיה היא שלפיד אמר שזה חידוש שהוא חשב עליו לבד. הוא לא מצטט, הוא מחרטט. הוא שומע משהו ממישהו, עוסף במילים יפות, מטה את הראש בזווית הנכונה ומנסה את החוכמה לעצמו. על הדרך הוא גם מעררב ומשטח ומוציא את הרעיון מהקשרו, אבל זה לא חשוב. העיקר שהקהל יראה איזה הוגה דעות מדהים הוא ויגיד לעצמו שכזה מנהיג הוא רוצה מול הבייסטים המתלהמים שמדברים עם הידיים. כי בעולם של לפיד מילים הן רק אסתטיקה, אין להן באמת משמעות. לכן הוא יכול להגיד שלא ישב עם המשותפת בקואליציה, ואז להגיד שמה פתאום, אין עם זה שום בעיה. יום אחד הוא מזהיר שכספים קואליציוניים זה שוחד, ולמחרת מחלק כספים קואליציוניים ביד רחבה, כי כשהוא מחלק זה בסדר. הוא יכול לצאת בחריפות נגד מינויים פוליטיים, ואז למנות את הגיסות שלו לדירקטוריונים ממשלתיים וכשמטרפדים לו את המינויים להתלונן ש"הרעים ניצחו". הוא מורח את הציבור בדיבורים על אחדות, ובאותה נשימה קורא לחצי העם "כוחות האופל". למה? כי הוא יכול. כשהאיש השטחי הזה מדבר שטויות, זה מבין. כשהוא עומד בראשות הממשלה זה מפחיד. מה הוא אמר לביידן בפגישה בארבע עיניים? מה הוא הבטיח למלך ירדן בלי להבין על מה הוא מדבר? ומה הוא עושה בישיבות עם הרמטכ"ל וראש המוסד - מעיף הצידה את הדו"חות המודיעיניים ונואם להם על שניצלים? אם בבחירות הקרובות לא נצא לקלפיות בהמונינו, אנחנו עלולים להיתקע איתו עוד המון המון זמן. ואז באמת נהיה שניצלים, כאלה שדופקים אותם חזק והם כבר לא יכולים לשנות את רוע הגזרה, אז הם פשוט נצלים בשמן המבעבע ו... אתם יודעים, מחכים למשיח. ●

כשהאיש השטחי הזה מדבר שטויות, זה מבין. כשהוא עומד בראשות הממשלה זה מפחיד. מה הוא אמר לביידן בפגישה בארבע עיניים? מה הוא הבטיח למלך ירדן בלי להבין על מה הוא מדבר? ומה הוא עושה בישיבות עם הרמטכ"ל וראש המוסד - מעיף הצידה את הדו"חות המודיעיניים ונואם להם על שניצלים?

במשך שנים אני מנסה להבין איך יאיר לפיד, איש חביב בסך הכול אבל פולט שטויות ברמה של מחולל קלישאות מקולקל ובלי שום ניסיון ניהולי, הפך לפוליטיקאי נערץ ואפילו - הו, האימה - הגיע ללשכת ראש הממשלה. השבוע סוף סוף הבנתי: הוא פשוט מחקה את הרב שלי מהישיבה התיכונית. זה קרה אי שם בשנות השמונים באמצע שיעור גמרא, כשמישהו - באמת שאני כבר לא זוכר למה - התחיל לזמזם את 'מחכים למשיח' (משיח לא בא, משיח גם לא מטלפן). זה היה אז שיר מחאה פופולרי שהבהיר מה היוצר, שלום חנוך, חושב על האמונה בביאת המשיח, על אמונה בכלל ועל מדיניות הממשלה דאז. כשהבחור קלט שהרב מסתכל עליו, הוא הפסיק לשיר וחיכה לתגובה. "אתם יודעים למה הזמר הזה (נראה לי שהוא לא ממש ידע מי זה שלום חנוך) כתב שיר על המשיח?" שאל הרב, ומיד ענה: "כי יש לו בת שחזרה בתשובה, והנכד שלו לומד בגן חרדי וכל הזמן מדבר איתו על המשיח". האמת? התרגשנו. הנה אחד מבכירי המוזיקאים הישראלים, חילוני למהדרין, מתחיל לגלות את הסגולה היהודית הפנימית שלו. ממש יכולנו לדמיין את שלום חנוך יוצא למסע הופעות עם מרדכי בן דוד ושר איתו בדואט את 'משיח משיח משיח', ולא משנה שמרדכי בן דוד הוציא את השיר הזה רק כמה שנים אחר כך, אל תהרסו את הסיפור. הייתה רק בעיה קטנה, קטנטנה, ממש פצפונת: לשלום חנוך יש בת אחת, היא לא חזרה בתשובה, ובשנות השמונים העליזות עוד לא היו לו נכדים. אבל חוץ מזה כל מה שהרב אמר נכון לחלוטין. אז מאיפה הרב הביא את המידע המלומד הזה? שאלה טובה. אולי שמע משהו ממישהו ששמע משהו ממישהו אחר, אולי עשה סלט מכמה סיפורים לא קשורים, אולי התבלבל בין שלום חנוך לאריק אינשטיין, שבאמת יש לו נכדים חרדים אבל הם נולדו אחרי שיצא 'מחכים למשיח' אז מה עניין שמיטה למשיח לא בא. אממה, כשאתה רוצה להרשים את הקהל שלך ולגרום לו לצדד בך ולא באתאיסט ההוא עם הקול המחוספס והגיטרה, אתה מרשה לעצמך לסלף, לבלף, לעררב ולחפף. כנאמר במקורותינו: נכון, לא נכון - חרטט בביטחון.

ההיסטוריה שוביניסטית

זהו מה שיאיר לפיד עושה. הוא שומע משהו ממישהו, אומר לעצמו שזה רעיון יפה, ובהזדמנות המתאימה מעררב ושופך אותו באוזני הקהל המעולף. הוא רהוט, הוא מרשים, הוא יודע לעשות הפסקה דרמטית בדיוק לפני הפואנטה, ואף אחד לא מצליח לרדת לעומקם של הדברים, כי אין עומק. הוא מתייחס אל החיים כאוסף של אנקדוטות ואין לו בעיה לחרטט בביטחון, העיקר שהקהל יאהב אותו ויבז למתנגדיו. בקיצור, הוא מחקה את הרב שלי מהישיבה התיכונית. וחייבים להודות שבמקרה שלו, החיקוי עולה בהרבה על המקור. וככה הוא יכול לחרטט שאנחנו נקראים עם הספר כי אנחנו עם שידוע לספר סיפור (לא נכון, אנחנו עם הספר כי הענקנו לעולם את התנ"ך ועוד המון ספרים מכוננים), שהיסטוריה היא צירוף המילים His Story, ולכן היא נורא שוביניסטית כי היא מספרת רק את הסיפור שלו ולא שלה (קשקוש, היסטוריה היא מילה יוונית שפירושה תיעוד), שכדי לשנות את העולם צריך רק דבר אחד - לרצות לשנות אותו (מהההה?), שמי שמסתמך על העבר הוא שניצל (שנייה, צריך לרשום את זה), וגולת הכותרת:

בגובה פני המינוס

יוקר המחיה שואב לנו את הארנק לא רק בחופש הגדול, ונדמה לנו שאנחנו באמת מוציאים רק על הדברים ההכרחיים. הצעה לחשיבה מחדש על תרבות הצריכה

להופעות חינוכיות שמתקיימות היום בכל רשות מקומית. אפשר לקנות בגדים בחנויות יד שנייה, או להגביל את הקניות מאתרי הבגדים, שהפכו סטונאיות. יש הרבה דרכים לצמצם בהוצאות הבית. אבל זה לא כל הסיפור.

רוב האנשים שחצו את גיל שלושים מתרפקים על ילדות שבה הם מגיעים הביתה מבית הספר ועל השולחן מונחת צלחת חמה ומזמינה. מעל הצלחת עומדת אמא עם חיוך שואל: איך היה היום שלך, ילד? פעם, אנחנו נוהגים להיזכר בגעגוע, משפחות יכלו לאפשר לעצמן שאחד ההורים יעבוד במשרה מלאה והשני רק בחצי משרה. היום זה בלתי אפשרי. זה נכון. אבל אנחנו שוכחים שבסלט של פעם לא תמיד היו עגבניות ומלפפונים באותה כמות. אם העגבניות היו יקרות, ההורים קנו במשורה, ואם המלפפונים היו יקרים יותר, הסלט היה אדום-עגבנייה. אנחנו שוכחים שלהורים הייתה מכונית אחת, אם בכלל, שהם לא טסו לחו"ל פעמיים בשנה, גם לא כל שנה, גם לא בכלל. ההורים שלנו כמעט לא יצאו לבלות. לא היו כל כך הרבה בתי קפה ומסעדות. ההורים לא התחדשו בכל כך הרבה בגדים ומוצרי איפור, לא נרשמו לחוגים ולסדנאות להעצמה אישית, נפשית ומשפחתית. לא יצאו לחוגים ולא גלשו על גלים.

היום אנחנו דורשים מהעולם יותר. אנחנו לא מוכנים לעבוד בעבודות שמכניסות לנו כסף אבל לא מספקות לנו את התחושה שאנחנו במקום הנכון. אנחנו לא מוכנים שהכשרונות שלנו יישארו במגירה. אנחנו גם רוצים שמערכות היחסים שלנו יהיו טובות יותר, ואנחנו הולכים לייעוץ, לטיפולים, להדרכת הורים. כל זה מבורך. ככה העולם מתפתח. אנחנו מחפשים את שאר הרווח. התקדמנו.

בילויים במקום ערכים

אבל נדמה לי שהלכנו רחוק מדי, שאיבדנו את הפשטות. שיש כל כך הרבה דברים, יותר מדי דברים, שאנחנו מגדירים כ"חובה", כ"אי אפשר בלי זה", כ"אוויר לנשימה". בעולם מערבי שבו אין הרבה משפחה ואין קהילה והערכים מסביב לא נותנים מענה - הצרכנות, הבילויים והריגושים ממלאים מקום חשוב, אולי אפילו הכרחי.

אבל מי שיש לו כל מעגלי השייכות האלה, ויש לו ערכים של תורה, או ערכים יציבים אחרים - לא צריך לרוץ לשם. צרכנות היא לא מקום מקלט. אנחנו לא באמת חייבים להתחדש בקולקציית בגדים לקראת החגים. כי החגים הם לא סך השמלות שלבשנו, אלא סך התפילות והיחד וההתכוונות הרוחנית לשנה חדשה. למשל.

אפשר לאמץ ערך של פשטות. עוד לפני שנגישים להביט בדפי החשבון ולהיכנס לשורות הקטנות, כדאי לשבת ולהחליט החלטות גדולות. החלטות על ערכים. מה חשוב לי, על מה אני לא מוותרת, וממה אפשר להיפרד לשלום, כי אפשר גם בלי. אנחנו צריכים לקבל השראה מהעבר. מהדרך שבה חיו הורינו לפני לא המון שנים. נכון שהטכנולוגיה שינתה מאז את היקום, אבל היא לא שינתה את בני האדם, אני מקווה.

בשביל שיהיה כזה צריך אומץ, כי הוא לא תמיד עולה בקנה אחד עם מה שהסביבה משרתת ודורשת. אבל כנראה שאין הרבה ברירה. למרבה הצער, לא נראה שהמדינה עומדת לחלץ אותנו מהמצב הזה בקרוב. עד שזה יקרה, כדי לעלות מעל גובה פני המינרס צריך לפעול. ואולי המשבר הכלכלי העולמי הזה הוא בכלל הזדמנות? ●

איור: שאול גרד

החום באירופה עולה לגבהים שהיבשת לא הכירה מעולם. אנשים מתים מחום. מילולית. בישראל, בלי לשבור שיאים, סתם חם. חם מאוד. אבל הקיץ הוא לא רק העונה הכי חמה בשנה. הוא גם העונה הכי יקרה. זה מרגיש כאילו כולנו הולכים עם חור תמידי בארנק והכסף פשוט מטפטף ממנו.

זה מתחיל בתשלום לקייטנות, ממשיך בהוצאות על הבילויים של הילדים או איתם. בריכה, איי ג'אמפ או סרט (פלוס ארטיק או שתייה או פיצה). אחר כך מגיעים מחנות הקיץ של תנועות הנוער. ההורים מקטרים ומשלמים. אנחנו משלמים כי אין ברירה אחרת. כלומר יש, אבל אנחנו רוצים שהילדים יצאו מהמסך ומהבית ויתערבבו עם חברים אמיתיים. אנחנו רוצים שהרגליים יפגשו את ארץ ישראל ומסלוליה, והגב יתעקם לפי הטופוגרפיה של ההר שעליו יניחו את השק"ש. אנחנו רוצים שיתמודדו עם צחצוח שיניים בברזייה סתומה משאריות מזון ויתנסו בעישון טונה על פק"ל קפה. בקיצור, שיאספו חוויה משמעותית.

ואז מגיעה המלכה של הקיץ: החופשה המשפחתית. צימרים, וילה או דירה בשכירות לכמה ימים, או קמפינג. יש הבדל גדול בין המחירים, אבל כל יציאה מהבית עולה לא מעט. ואם בוזקים עליה אוכל קצת יותר מפנק או איזושהי אטרקציה, שורת החשבון תופחת לממדים אדירים.

אחרי שנרגענו מכל זה, מציץ אלינו בית הספר מעבר לפינה, וגם לו יש רשימת דרישות: ספרי לימוד, ציוד לימודי (מי שמבין למה ילדים בכיתה ז' צריכים מחברות ספירלה גדולות, שירים את היד), עפרונות, מחקים, טושים וצבעים, סרגל ומחשבון. אנחנו רוצים שהילדים ילכו בשמחה וברצון לבית הספר, וכדי להנעים להם את היום הראשון אנחנו מצ'פרים בבקבוק מים חדש ויפה, שילך לאיבוד או יישבר בתוך שבועות ספורים, המוקדם מבין השניים, או אולי רוכשים קלמר חדש ומזמין שיחזיק את הציוד. מי שכבר היה לו ילד בכיתה א' יודע שלתכולת הקלמר יש תכונה של השמדה עצמית. השאלה היא רק בתוך כמה זמן זה יקרה. ולא דיברנו על תלבושת, או על ריענון הציוד לפנימייה, ולא אמרנו מילה על תשלומי הורים. בקיצור, זה לא נגמר.

שבוע אחרי האחד בספטמבר, כלומר אחרי ההשלמות של הספרים שלא השגנו או שקנינו בטעות, ואחרי ששילמנו לרכישה המרוכזת של כל מיני חוברות שהשד יודע למה הן נדרשות, אנחנו נושמים עמוק. אבל אז מגיעים החגים.

האנושות מתרוששת

הלוואי שזה היה רק הקיץ. זה לא. לאחרונה אנשים סביבי מדברים ללא הפסקה על יוקר המחיה. המושג הזה, ששייך בדרך כלל לכלכלנים, לעיתונאים, לפרשנים, הפך עממי. לא כי כולנו מבינים בו פתאום, כולנו פשוט מרגישים אותו. חשבון החשמל, הדלק, השכירות וגם המשכנתא התייקרו. סיבוב בסופר נהיה מבאס. הפירות, הירקות, הבגדים. הכול. רק הכסף שהצלחנו לשים בצד שווה פחות.

יקר כאן, ולא רק כאן. זו מגמה עולמית. המחיר שמשלמים על כלכלה גלובלית. המלחמה בין רוסיה לאוקראינה, היובש בהודו, הכלכלה בסין, תסמונות פוסט-קורונה ועוד. חלק גדול מיושבי הכדור הזה חווים את המשבר הכלכלי. אנחנו רק חלק מהרקמה האנושית המתרוששת.

יש הרבה שיטות לחסוך. להיכנס לדפי החשבון, לראות למי אנחנו משלמים הוראות קבע לא רלוונטיות, ללכת עם הילדים

קמפיון עם מניעים טהורים

למה באמת שילמו למשפיעניות הרשת? מדוע להעלות לשיח הציבורי נושא שהצנעה יפה לו? והאם הלינץ' התקשורתי שנעשה לקמפיין גורם לעומדות מאחוריו לחזור בהן? ♦ בריאיון מיוחד ל'בשבע' משיבה רותי לבייב־ליזרוב לכל הטענות על קמפיין טהרת המשפחה, ומסבירה מה הניע אותה לצאת למיזם 'שעשני אישה', שמטרתו לשדרג את הזוגיות בכל בית יהודי בישראל

רבקי גולדפינגר // צילום: שלומי יוסף

למחרת שידור הכתבה על "סערת הגידה" בתוכניתו של גיא פינס, הפלאפון האישי של רותי לבייב יליזרוב לא הפסיק לצלצל. בכתבה דווח כי משפיעניות שדיברו לאחרונה בשבח שמירת טהרת המשפחה ברשתות החברתיות ובראיונות קיבלו על כך תשלום נאה, זאת במסגרת קמפיין של המיזם 'שעשני אישה' שמוכילה לבייב יליזרוב יחד עם חברתה ברכה שילת. החל מרגע פרסום הכתבה הארץ רעשה וגעשה, דעות בעד ונגד נזרקו לחלל הרשת, ובעל כורחה נשאבה גם לבייב יליזרוב לעין הסערה.

"זה היה פשוט מטורף", היא משחזרת את אירועי הימים הסוערים ההם, "אי אפשר אפילו להסביר את זה. קיבלתי פיצוץ של טלפונים. מי לא התקשר? אני חושבת שלא היו ערוץ רדיו, טלוויזיה או עיתון שלא ביקשו ריאיון או תגובה לדברים. זה נהיה שיח שהלך למיליון מקומות, שיח על אמת ושקר, שיח על ערך מול כסף, על שקיפות בפרסום. לקחו את זה למיליון ואחד מקומות, כשבעצם כל הרעש והצלצולים היו בגלל שמדובר ביהדות", היא קובעת נחרצות. "זו פשוט צביעות. מצד אחד אומרים שב-2022 מותר לדבר על הכול, אבל כשזה קשור לשיח על יהדות - פתאום כבר לא. אנחנו נשתיק אתכם, נשלח תביעות ייצוגיות וננסה להפחיד. אבל הם לא מבינים שזה רק נתן לנו יותר כוח להבין שאנחנו בכיוון הנכון".

לא נבהלת מעוצמת הסערה?

"לרגע לא נבהלתי, כי אני יודעת בוודאות שמה שאנחנו עושים הוא הדבר הנכון. ידענו שבפעם הראשונה שמדברים על טהרת המשפחה, ועוד ככה בריש גלי - יהיו תגובות. אבל להגיד לך שדמיינו סערה בסדר גודל כזה? לא חושבת שבחלום הכי רחוק שלנו חלמנו שזה יגיע לאן שהגיע".

"הבת של לבייב" - לא מה שחשבתם

זו לא הפעם הראשונה שרותי לבייב יליזרוב בת ה-41 נמצאת באור הזרקורים. כבתו של איש העסקים המיליארדר לב לבייב היא זכתה לא פעם לחשיפה תקשורתית, אך מעולם לא חוותה אותה בעוצמה שכזו. את הריאיון אנו עורכות בביתה רחב הידיים שבסביון. השיחה קולחת ופתוחה, וניכר כי למרות הבאזז שנוצר סביבה, לבייב יליזרוב שלווה ונחושה להמשיך בעשייה. למיזם 'שעשני אישה' הגיעה דרך עיסוקה כיועצת זוגית, מגשרת ומדריכת כלות. היא נשואה לאיש העסקים והיהלומן אפי יליזרוב ולהם שבעה ילדים, שמתחנכים במוסדות הציונות-הדתית.

לבייב יליזרוב נולדה כבת שלישית מתוך תשעת ילדיהם של אולגה ולב לבייב וגדלה בבני ברק. היא בוגרת סמינר בית רבקה בכפר חב"ד. "בגיל 12 עברנו לגור בבלגיה לכמה שנים, אבל אני החלטתי שאתיכונן אני חוזרת ללמוד בארץ. וכך היה, גרתי אצל סבתא עד שהמשפחה שלי חזרה. כולנו ילדים מאוד עצמאיים", היא מספרת, "מגיל קטן אמא חילקה לנו תפקידים ואחריות ולא ויתרה לנו". את ילדותה בצילו של אביה, שמנהל עסקים חובקי עולם, היא זוכרת כטובה ומאושרת. "בתור ילדה אבא היה פחות נוכח בבית ביומיום. הוא תמיד היה עסוק וטס הרבה לחו"ל, אבל זה מדהים שאני בחוויה שלי לא זוכרת את זה בתור איזה חוסר", היא מציינת. "אולי כי כשאבא היה בבית - הוא היה לגמרי נוכח, וגם כי להורים שלי היה הסכם שלא משנה איפה הם נמצאים במשך השבוע - בשבת כל המשפחה יחד".

למרות שגדלה בבית מבוסס כלכלית, לבייב יליזרוב לא תופסת את עצמה כמי שגדלה עם כפית זהב בפה. "זה נכון שלא היה חסר בבית אף פעם שום דבר, אבל אני חושבת שבתור ילדים עשינו יותר בבית מאשר חברים שלנו", היא מחייכת. "לאמא היה חשוב שלא משנה מה יש לנו - נעשה

"המטרה היא חיזוק הזוגיות והבית היהודי בכלל". קמפיין החוצות של 'שעשני אישה'

היית דתייה ונשואה כמה שנים, מה כבר חידשו לך לימודי טהרת המשפחה?

"הייתי נשואה שבע שנים, והדרכת הכלות שהייתה לי לפני החתונה הייתה סוג של רשימת הלכות של אסור ומוותר. פתאום למדתי ממקום של מהות, של עומק רוחני, והאסימונים התחילו לרדת. גיליתי כמה זה מלא פנימיות. עד אז אף פעם לא עצרתי לחשוב על הנושא. מה זה אומר מבחינה רוחנית, מה ההשפעה של זה עלינו. גדלתי בבית דתי ושמרתי על זה כי ככה עושים, לא שאלתי יותר מדי שאלות. פתאום גיליתי כאן כלי מדהים לאישה, לזוגיות, לבית. פתאום אני נחשפת ליופי העצום ולחוכמה שיש בכך", היא אומרת. "במפגש עם הנשים גם התחדד לי עד כמה העולם הכללי לא מכיר בצורה נכונה את הנושא, כמה מיתוסים לא מבוססים על היהדות ישנם".

כמי שהתחנכה בבית דתי, לבייבייליזרוב מבקשת לציין תובנה נוספת שהתגבשה אצלה כתוצאה מעיסוקה כיועצת: "אני חושבת שבמגזר הדתי והחרדי יש הרבה כאב במקום הזה של טהרת המשפחה", היא מפתיעה, "כי מתייחסים למצווה הזו ממקום של 'צריך', וברגע שאת עושה את זה רק ממקום שצריך ורגיל ולא ממקום של הכרה בעוצמה ובחוכמה שיש בזה - זו עלולה להיות החמצה גדולה, כי את לא מודעת לעבודה שאת יכולה לעשות, לכלים שניתנים לכם כזוג". לבייבייליזרוב מציינת כי בשל כך המיזם 'שעשני אישה' פונה גם לאוכלוסיית הנשים הדתיות מבית. "לכאורה היה נדמה שהפריקט הזה לא צריך לפנות לנשים דתיות, הן הרי הולכות למקווה ומכירות כבר את ההלכה. ופתאום אנחנו מגלות שנשים דתיות הן חלק בלתי נפרד מהמיזם הזה, מכמה סיבות. קודם כול, מסתבר שיש נשים דתיות, בגלוי או לא בגלוי, שיש להן התמודדות עם המצווה הזו. זה נובע משלל גורמים שאני מאמינה שניתן לטפל בהם ולפתור אותם".

הקושי הזה מאוד מהדהד היום בשיח הנשי פמיניסטי.

"אני לא נבהלת מזה. אני חושבת שזה דווקא חשוב להעלות קושי, להתייחס אליו ולא לעצום עיניים. קודם כול, זה באמת העניין של החיבור של האישה למצווה הזאת. כשאת מקבלת את זה כמשהו שצריך ואת לא מחוברת לזה מבחינת ההבנה והמהות והכלים - זה יוצר קושי. חשוב לנו שנשים דתיות יקראו וידעו שהן לא לבד", היא מבקשת. "שידעו שיש להן מעשיו כתובת. יש לנו יועצות ומדריכות, יש אפשרות באתר לשאול כל שאלה בצורה אנונימית. אפילו אישה שמקפידה על זה כל החיים - יכולה להתמודד עם קשיים", היא מדגישה. "טהרת המשפחה זו המצווה הכי טובה שאישה יכולה לעשות לעצמה

ונדרוש מעצמנו וגם נהיה מחושבים מבחינה כלכלית".

ובחברה לא חשת שונה? לא היו אמירות כלפיך?

"לא, בטח לא בגילים היותר צעירים. אולי כשהתחלתי לעבוד באפריקה ישראל והייתי 'הבת של' זה הורגש יותר ואנשים יותר הסתכלו ובחנו. אבל אני תמיד אומרת שאולי הכניסה לתפקיד הייתה קלה יותר בשבילי, אבל מיד אחר כך חובת ההוכחה הייתה עליי והייתי חייבת להראות כישרים ולהשיג יעדים".

כשסיימה את לימודי התיכון החלה לעבוד בחברה שבבעלות אביה, אפריקה ישראל, תחילה בשיווק פרויקט מגורים גדול באור יהודה. במקביל למדה תואר ראשון ושני בלימודי מינהל עסקים. באותן שנים נישאה לאפי יליזרוב. בהמשך מונתה למנהלת מכירות אזורית בחטיבת המגורים של אפריקה ישראל, ובגיל 23, אחרי תחושת מיצוי, עברה לתחום חדש בחטיבת הקניונים של החברה. "החלטתי שאני רוצה תחום אחר והתחלתי לנהל שיווק בקניון רמת אביב". עם הזמן קודמה והפכה למנכ"לית קניון רמת אביב ומשם למנהלת חטיבת הקניונים של חברת ההשקעות אפריקה ישראל.

אבל אז באה התפנית, והזוג יליזרוב ושני ילדיהם הקטנים ארזו מזוודות ועברו ללונדון. "בגיל 25 קיבלנו הצעה לעשות רילוקיישן ללונדון והחלטנו שעוברים לשם. שם בעצם היה השינוי הגדול בשבילי", היא מספרת. "החיים בלונדון מאוד שונים מהחיים בישראל. עבדתי מהבית, סגנון העבודה וקצב החיים היה אחר, וגם הפכתי לאמא במושרה מלאה. היינו חלק מקהילה וארגנו בבית המון שיעורי תורה. בשבילי זה היה שינוי, כי בפעם הראשונה בחיי למדתי ממקום של בחירה".

לתחום הדרכת הכלות והייעוץ הזוגי הגיעה במקרה. חברה ישראלית סיפרה לה על האירציט של אמה שיחול בקרוב: "היא אמרה שיש לה חברות יהודיות שלא יודעות בכלל מה זה מקווה וטהרת המשפחה, ולכבוד האזכרה היא מבקשת שנארגן סדנה בנושא. הבטחתי שאעזור לה למצוא מישהי שתעביר את הסדנה".

אבל המועד הלך והתקרב, ולאחר שלא נמצאה מישהי שתבוא ללמד את הנשים, לקחה לבייבייליזרוב על עצמה את המשימה. "התחלתי לצלול לנושא. קניתי את כל הספרים שהיו בחנות על טהרת המשפחה והבית היהודי, חפרתי באינטרנט, קראתי, למדתי והגעתי בחשש למפגש", היא מספרת על הקפיצה למים. "בסוף היה מדהים. לראות שילוב של נשים, עם סיפורי חיים שונים, שמתמודדות כל אחת עם קושי ואתגר אחר, לעשות יחד תהליך וללמוד את הנושא לעומק - זה הפעמים אותי. הלימוד הזה פתח לי עולם שלם".

ומאפרת ושמלה - אנחנו צריכים להבין שאנחנו בונים פה את הבית שלנו, והמהות הזאת, ההחלטה איך ייראה הבית שלנו ועל אילו יסודות הוא יעמוד, דורשת מחשבה ושיח. אני חושבת שזה גם פותר הרבה מאוד מהאתגרים והקשיים שעולים אחר כך".

לפני חמש שנים החליטו בני הזוג יליזרוב שהגיעה העת לשוב ארצה. גם בארץ המשיכה רותי להקדיש את זמנה לייעוץ ולהדרכת זוגות. "אני זוכרת שכשחזרתי לארץ, שמתי לב לקטע מעניין. לזוגות הישראלים לקראת חתונה יש אומנם צמא ללמוד איך לגרום לזוגיות לעבוד ואיך להחזיק אותה הרבה שנים, אבל יחד עם זאת, הם באים עם הרבה מגננות והרבה פחד לגבי מה הם הולכים לשמוע וכל מיני מיתוסים שהייתי צריכה כל הזמן להפריך ולנפץ".

כמו מה למשל?

"מעמד האישה ביהדות. הרבה משוכנעים שהאישה היא מונמכת ומושקת. הם הגיעו אליי עם שלל מיתוסים וסטיגמות, וחוסר ידע והבנה של מושגים כמו נידה או טהרה. ראיתי שיש כאן הרבה יותר עבודה, לא רק להביא את המידע אלא לשנות את כל המטען שהם באים איתו. כל החשיבה הייתה מאוד נגטיבית. היה איזה שלב שאמרתי לעצמי - עם כל הכבוד לייעוץ ולהדרכה לזוגות שאני עושה, צריך לעשות כאן משהו הרבה יותר גדול", היא מתארת את רגע הבשלת רעיון המיזם.

וממחשבה למעשה. "הקורונה נתנה לנו את הדחיפה לקום ולעשות. שמענו דיווחים ממשרד הדתות שיש ירידה מאוד גדולה במספר הטובלות במקוואות, ויחד עם חברתי ברכה שילת החלטנו שזה הזמן להתחיל לפעול ולהתעורר על הדבר הזה".

כחלק מההיערכות למיזם הן למדו את הנתונים. ראשית, ראו כי על פי נתוני הלמ"ס

ולמשפחה שלה ולזוגיות שלה, אבל היא לא צריכה לעשות את זה ממקום שהיא מרגישה לא טוב. אנחנו מאמינות שיש לכל אישה את הכלים והאפשרויות לעשות את זה כהלכה ובדרך הכי מדויקת בשבילה. אני רוצה שאישה בשנת 2022 תוכל לקיים את המצווה שלה בגאווה ובשמחה", היא מסכמת.

הכנה ללידה כן, ולזוגיות לא?

ובחזרה ללונדון. במשך השנים עבדה לבייבייליזרוב כיועצת זוגית, מגשרת ומדריכת כלות.

כמי שנפגשת בקליניקה עם זוגות עוד לפני הנישואין וגם עם זוגות ותיקים לאחר שצפים ועולים ביניהם אתגרים זוגיים, מהי העצה שלך לדור הצעיר?

"אני חושבת שהדרכת כלות וחתנים זה הדבר הכי חשוב שזוג יכול לתת לעצמו לפני חתונה. לקבל כלים ולהבין את ההבדלים בין גבר לאישה, מה הצרכים, הרצונות, מבנה הנפש של כל אחד מהם, ולדבר על איך הבית שלנו ייראה, לעשות סוג של חזון זוגי. להבין איך לגרום לדבר הזה לעבוד, איך משני אנשים כל כך שונים - גבר ואישה, הניגודים הכי גדולים בטבע, כשכל אחד גדל בבית אחר עם הורים אחרים ותרבות אחרת - להפוך אחד. אחת הבעיות הגדולות שיש לנו היום היא שאנחנו מגיעים לא מוכנים מספיק להקים בית", היא טוענת. "היום כל אחת לפני לידה הולכת לעשות קורס הכנה ללידה עם 12 מפגשים וסידורים, וכל ההכנות האלה הן לאירוע שנמשך כמה שעות. אבל האירוע הכי גדול של החיים שלנו - להיות אמא, בת זוג, להקים בית - מצפים שנעשה את זה פשוט ככה, מכוח מה? אז כמו שאנחנו משקיעים לפני חתונה בבחירה מדויקת של ספריית

"לקחו את זה למיליון ואחד מקומות, כשבעצם כל הרעש והצלצולים היו בגלל שמדובר ביהדות. זו פשוט צביעות. מצד אחד אומרים שב־2022 מותר לדבר על הכול, אבל כשזה קשור לשיח על יהדות - פתאום כבר לא. אנחנו נשתיק אתכם, נשלח תביעות ייצוגיות וננסה להפחיד. הם לא מבינים שזה רק נתן לנו יותר כוח להבין שאנחנו בכיוון הנכון"

צילום: באדיבות שנתוני אישור

לאחר שנתיים של עבודת צוות מאומצת ומדוקדקת עם שותפתה ברכה שילת, הן יצאו לדרך. "הקמנו בהתנדבות מלאה עמותה שתיתן בפעם הראשונה בית לנשים לשאול ולהתייעץ בנושאים של נשיות וזוגיות ברוח המסורת היהודית. ומכאן שכל אחת תבחר על פי דרכה".

למה זה כל כך חשוב בעינייך?

"ביקשתי לפתוח שיח על טהרת המשפחה, מורכב ככל שיהיה. נשים מדליקות נרות שבת, יש ערבי הפרשת חלה שהפכו לטרנד, אבל על הנושא הזה - דממה, לא מדברים. מצד שני, אין ואקום, ובשטח שולט שיח מרחיק, שגוי ומעוות. אז בעצם הרצון הבסיסי שלנו היה קודם כול לדבר על כך בצורה נכונה וטובה. לקחת משהו שתמיד אמרו שהשתיקה יפה לו, שהוא צנוע, ולומר: אנחנו ב-2022, ואין דבר שלא יכול להיות מדובר", היא אומרת בהדגשה. "מדברים היום על הכול, אז בטח ובטח שלא צריך להסתיר את היסוד והבסיס לא רק של הבית היהודי, אלא של העם היהודי".

אבל להיכנס בפומבי לעניינים אינטימיים של מקווה וטהרת המשפחה זה מתאים?

"למה כשמדברים על טהרת המשפחה זה נקרא להיכנס לחדר השינה? אנחנו מדברים על איך אנחנו רואים את הבית שלנו, את הזוגיות שלנו. זה שיח שמחזק את הבית שלנו", היא מסבירה. "אני חושבת שאחד הנושאים שאפשר ללמוד ממנו למה כן חשוב לדבר על זה הוא תחום הפגיעות המיניות. כל הזמן בעולם החרדי אמרו שלא מדברים על זה, לא נוגעים בזה. למה?" היא שואלת בחוסר השלמה, "אם לא נדבר זה ייעלם? יש תופעה בחיינו, למה שלא נדבר עליה ונראה איך לתקן מה שדרוש תיקון? ממה אנחנו מפחדים?" היא תוהה. "אם אנחנו שומעים על נשים שלא הולכות לטבול מחוסר ידע או ידע מוטעה, או מפסיקות ללכת למקווה בגלל שלא מדברים על זה ואין להן מאיפה לקבל מענה לקשיים שלהן - אז מה עשינו בזה? לדעת זה מחטיא את המטרה", היא פוסקת.

"אנחנו גם מדברים על הנושא בצורה מאוד צנועה ומכבדת. אין פה שום דבר שהוא פרובוקטיבי או לא צנוע. הרבי מלובביץ' היה זה שלפני הרבה מאוד שנים אמר שהשתנו הזמנים ובמציאות שכולם נחשפים להכול -

"את יכולה לפתוח היום גוגל ולראות כמה חיפושים היו למילה נידה בשבועות האחרונים, זה לא נתפס. ויש לנו גם את האינדיקציה של האתר שלנו, אנחנו רואות עשרות אלפי כניסות ומאות פניות למלוות האישיות שלנו ושיתופים של סיפורים אישיים של נשים. אז אני בהחלט מרגישה שהקמפיין מצליח, וזו רק ההתחלה"

ושקן לא יכולות לשמור על טהרת המשפחה. זה של כולנו", היא אומרת. "דווקא הסערה של המשפיעניות הראתה את זה, כי אנשים בהתחלה לא ממש האמינו להן, חשבו שהן לא אומרות את האמת כי הן לא דתיות - כשבצעצצ זו הייתה אמת לאמיתה. בחרנו אותן בקפידה, נשים שמחזירות למסורת, נשים שגם בעבר סיפרו שהן מדליקות נרות שבת, עושות קידוש והמסורת היהודית ברמה כזאת או אחרת היא חלק מהחיים שלהן. מי שצפה בראיונות איתן ראה שמדובר בשיתוף אישי שלהן על הקשר ליהדות ולמסורת, על המשפחה שלהן, על הבית שגדלו בו, על הזוגיות שלהן, על ההורות שלהן. זה היה משהו מאוד נרחב, ובניגוד לאיך שניסו להציג את זה, לא עסק רק בנידה".

בדיעבד, הקמפיין הזה השיג את היעדים שלו?
"הוא השיג את היעדים שלו ובגדול. אם המטרה הייתה העלאת המודעות למצווה - אני חושבת שסימנו על זה וי ענק. אני לא חושבת שיש משהו היום שלא יודע מה זה טהרת המשפחה".

שלא יודע מה זה "נידה", ליתר דיוק.
"עכשיו, כשכל רעשי הרקע האלה מתחילים להיעלם, כולם מבינים שיש כאן אמת שהיא הרבה יותר גדולה. עכשיו אנחנו עולים שלב ועוברים למקום של ההסברה, להבין באמת לעומק מה זה אומר טהרת המשפחה, בית יהודי, ולנפץ את המיתוסים השגויים שיש בציבור. זו המשימה שלנו", היא אומרת ומבקשת לציין כי "אנחנו לא אומרות לאף אחד או אחת מה לעשות ומה לא לעשות, אלא נותנות את הכלים, מראות את הדברים ושכל אחת תבחר מה שנכון לה".

איך מודדים הצלחה בקמפיין כזה?
"קודם כול יש כמה מועצות דתיות שאנחנו עובדים איתן והן יכולות לבחון גם מבחינה מספרית אם יש עלייה במספר הטובלות, ולדבריהן הורגשה עלייה בתקופה האחרונה. מבחינת המודעות, את יכולה לפתוח היום גוגל ולראות כמה חיפושים היו למילה נידה בשבועות האחרונים, זה לא נתפס. ויש לנו גם את האינדיקציה של האתר שלנו - אנחנו רואות עשרות אלפי כניסות ומאות פניות למלוות האישיות שלנו ושיתופים של סיפורים אישיים של נשים. אז אני בהחלט מרגישה שהקמפיין מצליח, וזו רק ההתחלה".
נראה שבדיעבד סערת הנידה עשתה לכם שירות מצוי. אולי את צריכה בכלל להודות לגיא פינס?

"זה עשה לנו שירות מעולה. הרבה אמרו שהוא בא לקלל ויצא מברך", היא מחייכת. "המיזם הזה הוא בנשמתי ונובע מרצון אמיתי לעשות טוב לעם ישראל, ואני מאמינה שהקב"ה הוא השותף שלי בכל התהליך הזה. מההתחלה אמרתי שאני עושה את ה'פתחו לי פתח', ולאן שהקב"ה ייקח את זה - זה יגיע".

צריך להסביר על טהרת המשפחה ולדבר על זה. יצאנו לדרך מתוך רצון לדבר בפתירות ובשפה מכובדת על חלק כל כך מהותי בחיים של כל יהודי ויהודייה".

"התשלום היה על הזמן שהמשפיעניות השקיעו"

מתוך אותו צורך קם, תחת השם 'שעשני אישה', המיזם ששם לו למטרה להביא את בשורת טהרת המשפחה, מהותה וסגולותיה לכל אישה בישראל. במסגרת המיזם מוצעת הסברה והדרכה בנושא, מתוך שאיפה לחדד את הבנת חשיבות יסודות הבית היהודי. על מנת לעורר עניין, נתלו בשלב ראשון שלטי חוצות ענקיים בחוצות הערים עם הכיתוב "זה היום שלך". בהמשך הופצה סדרת רשת שבה משפיעניות מפורסמות כמו יעל בר זוהר, שי מיקה, מיכל אנסקי ומירי כהן שיתפו ביחסן לטהרת המשפחה, חיזוק הזוגיות וטבילה במקווה.

את מה שקרה מאותו שלב אף אחד ממארגני הקמפיין לא חזה, ו"סערת הנידה", כפי שכונתה, פרצה לחיינו ובגדול. "מפה התחיל מחול שדים לא ברור", מספרת לבייבייליזרוב. "הנשים יצרו סדרת רשת אותנטית ששיקפה את הסיפור שלהן. מההתחלה היה חשוב לנו שהחיבור שלהן יהיה חיבור אמיתי, ובסרטונים האלה גם רואים שכל אחת מספרת על החיבור האישי שלה. לא היינו לוקחות משהי שזה לא בא אצלה ממקום כן ואמיתי", היא מבהירה. "ולגבי הטענות על השקיפות, הכול נעשה בגלוי, בשקיפות מלאה, החל מאירוע ההשקה אצלי בבית וגם לאחריו ולכל אורך הדרך".

ומה בנוגע לתשלום?

"התשלום הוא עבור הזמן הרב שהן הקדישו למיזם, ימי הצילומים והעבודה הקשה. גם אישה שמעבירה הרצאה מקבלת תשלום, אז למה להן לא מגיע?"

אולי משפיעניות זה משהו שמתאים יותר למוצר מסחרי ופחות לקידום ערכים ומוצאות?

"למה? מה שעשינו היה מההתחלה מדויק ואמיתי. אי אפשר לבוא ולסלף את זה בגלל שמדובר בשיח על יהדות, לספר פה סיפורים של ערך מול כסף. לא שילמנו עבור הערך, שילמנו עבור הזמן וההשקעה של הנשים האלה במיזם".

למה בכלל בחרתן בכלי הזה של המשפיעניות?
"אני חושבת שהיום משפיעניות הן ערוץ תקשורת לכל דבר. למשפיענית יש את הקהל שלה ואת הכוח שלה להגיע לכמה שיותר אנשים".

ובכל זאת, הן הדמויות שגראות לך ראיוות להציג נושא כמו טהרת המשפחה?

"זה בדיוק מה שרצינו להגיד פה", היא אומרת ומהנהנת, "זו בדיוק הנקודה, שגם אם מדובר בנשים לא דתיות, זה לא אומר שזה לא שלהן

צילום: סטור

כשאני גדלה ומבינה מה המשמעות של זה וכמה זה יכול לתרום לזוגיות ולנישואים

"בחרנו בקפידה כאלה שבאמת מחזירות למסורת". מתוך סרטוני המשפיעניות

התחלה// לפני 38 שנים. הילד השני מחמישה אחים ואחיות.

אבא// יששכר, בן 69, חשמלאי במקצועו. "אבא שלי עשה מלחמות ונאבק מול אטימות המערכת כדי לדאוג לי בילדות, וממשיך לדאוג ולתמוך גם היום".

אמא// עירית, בת 65, גנת מיתולוגית בנתיבות. "אמא שלי היא אשת חינוך בכל רמ"ח איבריה. כל שנה יש לה בן ילד או שניים עם מוגבלויות והיא משקיעה בהם את הנשמה. לאמא יש חלק מרכזי מאוד בחיים שלי. כל האישיות והחינוך לערכים שקיבלתי הם ממנה".

לא שומע// בגיל שנתיים איבד את השמיעה כתוצאה מהסתבכות של מחלה שלקה בה. הרופאים פסקו בהחלטיות שמעתה ואילך הוא לא יוכל לדבר ולשמוע לעולם. עד גיל ארבע התייחסו אליו כאל חירש־אילם לכל דבר.

טומע// בדיקה חדשנית של פרופ' רבקה כרמי בישרה כי לא איבד כליל את חוש השמיעה, ובעזרת מכשירים מסוימים הוא יהיה מסוגל לשמוע. ואכן, בגיל ארבע הותאם לו מכשיר שמיעה ולראשונה הגיב לקולות סביבו. "זה היה נס גלוי. השמיעה חזרה אליי. אמא שלי מספרת שרצתי בבית בהתלהבות עם כף והכיתי בכוח. הייתי באופוריה. צעקתי בהתרגשות 'טוֹמֵעַ, טומע'. זו בעצם הייתה המילה הראשונה שהוצאתי מהפה".

קדימה// זמן לא רב אחר כך נפגע בעיניו מנפילה בפארק השעשועים. כתוצאה מכך החל לאבד בהדרגה את מאור עיניו, עד שהפך עיוור לחלוטין. הוריו נאלצו להתמודד עם בן שנולד בריא ושניים מחושי החייוניים ביותר נפגעו, אך למרות המצב המורכב הם לא שקעו ברחמים עצמיים אלא התמקדו בחשיבה מעשית לטובת קידום הבן.

שלום כיתה א'// כשהגיעה העת לעלות לכיתה א', נאבקו הוריו לשלבו במסגרת רגילה, למרות שבשנים ההן ילדים עיוורים שולבו ברובם המכריע במסגרות החינוך המיוחד. "ההורים שלי אמרו לכולם 'עם כל הכבוד, אולי הבן שלנו עיוור וכבד שמיעה, אבל הוא חכם ואין לו שום בעיה בראש'. הם לא ויתרו".

מאמינים בילד// "הייתה להורים שלי מין אמונה פשוטה שיהיה מה שיהיה - אני אצליח להתגבר על הקשיים". לדוגמה, כבר כתלמיד צעיר לימדו אותו הוריו את המסלול הקבוע לבית הספר ושלחו אותו באופן עצמאי ללימודים. "היו שכנים שהעירו להם על כך שהם שולחים ילד עיוור לבד, אבל ההורים שלי רצו שאהיה עצמאי ולא תלוי באחרים, ומסתבר שהם צדקו".

דוחפים// למרות מגבלותיו, הוריו ציפו ממנו להשקעה בלימודים. "אמא למדה בעצמה כתב ברייל ותרגמה לי את ספרי הלימוד. אצלה לא היה דבר כזה לא להכין שיעורי בית או לא להתכונן למבחן. בכל שנות היסודי היה תלוי במטבח לוח עם כוכבים, ולפי תוצאות המבחנים הייתי צובר כוכבים. זה נכנס בי כל כך חזק, שגם באוניברסיטה כל ציון פחות מתשעים - הייתי חייב לשפר אותו".

חרם// בתקופת בית הספר היסודי חווה מצוקה חברתית. "אפשר לומר שהייתי מנוודה. הייתי מסתובב לבד בהפסקות והילדים היו צוחקים עליי ומתלחשים מאחורי הגב. הרבה פעמים היו שמים לי רגל וצחקו כשנפלטתי. המורים ניסו ככל יכולתם לשלב אותי, אבל שום דבר לא עזר. גם לא הציונים הטובים".

צילום: לירון מולדובן

אביחי שלי

38

 נשוי לצילה, אב לשניים

 תושב נתיבות

 יועץ פיננסי ומרצה. עיוור וכבד שמיעה. לשעבר חתן התנ"ך העולמי

החצי השני// נשוי זה שבע שנים לצילה (35), עורכת דין לדיני עבודה. "האמא המושלמת לילדים שלי ויד ימיני".

היכרות// הכירו דרך חברה משותפת. "כשניסו להכיר בינינו היא חששה בהתחלה להיפגש בגלל המוגבלות, אבל חודש אחרי שהכרנו זה השתחרר לה ויצאנו. כעבור שנה התחתנו".

הנחת// שניים: שחר מאיר בן ארבע ורוני בת שנה וחצי. "להיות הורה זה תובעני אבל ממלא באושר אדיר".

השראה 1// "היו רגעים ששאלתי את עצמי 'למה זה קרה דווקא לי?' אבל עם הזמן הבנתי שלקב"ה יש החשבונות שלו, ולנו יש ההסתכלות המצומצמת שלנו. הבנתי שאנחנו לא מסוגלים להבין את הקב"ה, ואלו החיים שנקבעו לי. היום אני מודה עליהם, כי הם הפכו אותי למי שאני".

השראה 2// במשך השנים העביר מאות הרצאות ברחבי הארץ, שבהן הוא משתף בסיפור חייו ומעניק השראה לקהל מאזיניו. "בהרצאות שלי אני לא מחדש שום דבר, אלא רק מעודד אנשים להאמין בעצמם, ומזכיר להם שאין דבר העומד בפני הרצון. אני גם מבקש מהם לתת צ'אנס אמיתי לכל אדם. אל תמהרו

החתן// וכך היה. הוא למד והצליח בגדול, כשזכה בתואר הנכסף חתן התנ"ך העולמי לשנת תשס"ב וקיבל 99 מתוך 100 הנקודות האפשריות בחידון. "אין ספק שזו הייתה דרך מאתגרת, אבל למדתי איזה כוח אדיר גלום באדם".

מתנדב// בסיום התיכון בחר להתנדב לצבא. לאחר מאבק עיקש התקבל לחיל המודיעין ביחידת 8200. "היה לי קשה לבוא לידי ביטוי בצבא ולקבל יחס שווה. בזמני צה"ל לא העמיד מספיק משאבים לטובת המוגבלים כדי שיצליחו להשתלב. חשוב שייבינו שגם לאנשים עם מוגבלות יש מה לתרום למדינה".

אקדמיה// לאחר השחרור פנה ללימודי תואר ראשון במינהל עסקים באוניברסיטת בן גוריון. את התואר השני במשפטים השלים בהצלחה באוניברסיטת בר אילן. "היום אפשר להרכיב קורא כתב ברייל למסך המחשב והתוכנה הזו מגישה לסטודנט הכול".

ברוקר אמיתי// עם סיום לימודיו הפך למנהל תיקי לקוחות בבית ההשקעות 'פסגות'. "הייתי העיוור הראשון בארץ שרוצה להיות ברוקר, והייתי צריך כל הזמן להוכיח שאני טוב ומסוגל". משם המשיך לנפץ תקרות זכוכית, וכבר קרוב לשש שנים הוא משמש יועץ פיננסי לחברות בפירמה הבינלאומית Deloitte.

המפנה// הישיבה התיכונית בית יהודה בכפר מימון. שם, לאחר שנים של בדידות, זכה סוף סוף להכרה מחבריו לכיתה. "פתאום ראו את מי שאני והיה לי טוב".

מכור לתנ"ך// האהבה לתנ"ך נבטה בו מגיל צעיר. "כילד אמא נהגה לקרוא לי הרבה סיפורי תנ"ך ומאוד התחברתי". בכיתה ט' החל ללמוד את התנ"ך, "וככל שלמדתי - התמכרתי לזה יותר ויותר. בכל דקה פנויה הייתי פותח את התנ"ך ולומד". ואז החליט לקחת את החיבור שלו לתנ"ך צעד אחד קדימה ולהתמודד בחידון התנ"ך.

דבק במטרה// "היו תקופות שלמדתי בין 16 ל-22 שעות ביממה. בקושי ישנתי. ישבתי בבית המדרש ושיננתי. גם בלילה, כשכולם ישנו, הייתי לומד". את רוב זמנו הקדיש למטרה אחת - להשתתף בחידון התנ"ך העולמי.

נופל וקם// שלוש שנים התמודד בחידון, ובכל פעם היה מתקדם שלב ולא עובר. בשנה הרביעית, כשהוא תלמיד י"ב, החליט לוותר ולחסוך מעצמו עוגמת נפש נוספת. כשהודיע להוריו כי מבחינתו החלום נגזר, הם לחצו עליו להמשיך ולהתאמץ אפילו יותר. "הם לא הסכימו שאוותר. הם אמרו 'אתה רוצה להצליח? אז תעבוד יותר קשה'. במבט לאחור, זו הייתה נקודת ציון מדהימה בחיי".

במגרש הביתי

בוקר טוב

קם בחמש בבוקר, מארגן את הילדים ויוצא לעבודה במשרד בתל אביב. "אני נוסע מנתיבות לתל אביב ברכבת. אחרי העבודה אימוני כושר, הרצאות וילדים".

השבת שלי

"פשוט הצלה. מכריחה אותנו לעשות עצירה ממרוץ החיים ולהעניק קצת מרגוע לנפש".

פלייליסט

אוהב את כל הסגנונות חוץ ממוזיקה קלאסית.

דמויות מופת

"ההורים שלי. הם מספר אחת. כל דבר שקורה לי בחיים אני אוטומטית מנסה לחשוב מה הם היו עושים, ומנסה לעשות כמותם. הם מכוונים אותי בכל צעד ושעל בחיים".

משאלה

"שהחברה שלנו תלמד להסתכל על מה שטוב וחובי".

מפחיד אותי

"כשמסתכלים רק על מה שאין ומה שחסר. זה מדרדר אותנו למקומות חשוכים וחבל".

כשאהיה גדול

"להשפיע על החברה, לחנך לראיית הטוב ולעשייה למען האחר".

להכניס אנשים לתבניות".

טוויטר // לאחרונה נכנס לעולם הטוויטר והפך באחת לציץ בולט. "יש לי חבר שהוא חזק בענייני דיגיטל והוא נחת אצלי ערב אחד בבית ואמר: עכשיו אתה פותח טוויטר. נתנו ציוץ ראשון ופתאום אני מוצא את עצמי בעולם מדהים ועוצמתי. תוך חודש יש לי מעל 9,000 עוקבים בטוויטר ו-13,000 עוקבים בטיקטוק. מי שמשתמש בפלטפורמות הללו וקורא אותי עכשיו - אשמח שיעקוב גם". לאחרונה עלה עם קטע סטנדאפ ראשון בחייו והיד עוד נטויה. "הרצתי קטעים מצחיקים שקורים לי בגלל המוגבלויות שלי. הקהל צחק והתלהב וגם לי היה כיף גדול".

הקול שלו // "לא האמנתי שזה יתפוס ככה. הרבה מעבר לציפיות". ברשתות הוא מדבר על המוגבלות שהוא מתמודד איתה בצורה פתוחה וישירה, ומתבל בהומור ובהשראה. "אפשר לומר שאני מסתכל למוגבלות שלי בעיניים. הרשת היא כלי נהדר להעביר מסרים ותפיסות חיים, ואם זה טוב לאנשים - אז בכלל טוב. רבים נוטים להירתע מאנשים עם מוגבלות, חשוב לי להנגיש אדם עם 'עושר' מוגבלויות כמוני ולהעביר מסר שאנחנו לא נושכים".

אם זה לא היה המסלול // "אני מרגיש שמח במה שיש ומתפלל שזה ימשיך ככה".

פנינת השומרון
פנהל איילת ירדן

חופשת קיץ משפחתית בהר ברכה

2 לילות קיץ אמצ"ש
זוג+2 ילדים

יוני-יולי 690 ₪
אוגוסט 750 ₪
לכל החופשה

אווירה פסטורלית // חדרים למשפחות גדולות - עד 9 אנשים // שפע אטרקציות אזוריות // 45 דק' מפתח תקווה // 60 דק' מירושלים

להזמנות: 02-9972614 // pnh.co.il

הבת שלך לא חייבת
להשתעמם בחופש הגדול...

תכנית הקיץ ע' לפאנול

עם
סיון רהב-מאיר
מפגשי זום מלאי תוכן וכיף!

המפגש הבא - ביום ראשון הקרוב:

סדנת תקשורת

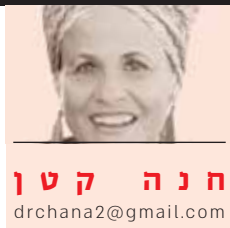
איך כותבים
דרשת בת מצווה?
איך מדברים בציבור?

אפס!
איחור!

בהמשך החופש
הבנות יראיינו את
ישי ריבו

לפרטים: כיתבו בגוגל "נפגשות עם סיון רהב מאיר"

חנה קטון
drchana2@gmail.com

סיפורים מהפגייה

של התקשרות, ולהורדת הפרשת הקורטיזול - הורמון הסטרס. וכמה זה חשוב. תינוק יכול אולי לשרוד בלי תזונה מיטבית, אבל הוא לא יוכל לשרוד ללא מגע. תיאוריית ההתקשרות של ג'ון בולבי אומרת שמגע וחום חשובים לתינוק לא פחות מתזונה. פעוטות שגדלו בבתי יתומים, שלא זכו לקשר עין ולמגע אנושי, פיתחו הפרעות התפתחותיות ורגשיות. במחקרי מעבדה על קופים נמצא כי גורים שהופרדו מאימותיהם והתבקשו לבחור בין מגע רך של בובה דמוית קוף ובין יניקה מבקבוק חלב שבו אחזה "קופה" אחרת, בחרו במגע הרך על חשבון סיפוק הרעב. בבית החולים הציבורי אסותא אשדוד ממשיכים באותו קו מחשבה, כשמכניסים שם פעוטות לחדר הניתוח על מכונית בימבה. זה מוריד את מפלס החרדה בקרב הילדים והוריהם, ואף בקרב הצוות הרפואי.

חיים תמורת אצבעות הרגליים. בארץ כעשרה אחוז מהילודים נולדים פגים. בחלק ניכר מהמקרים האחריות לכך היא של רופאי הפרייון, שמתפתים לתת לאישה טיפול הורמונלי חזק, העיקר שתהרה - גם במחיר של הריונות מרובי עוברים, שאם הם שורדים הם נולדים פגים. היום גם פג שנולד במשקל 500 גרם עשוי לשרוד, אבל הוא עלול לסבול מסיבוכי הפגות - הפרעות בראייה, בשמיעה, בהתפתחות הקוגניטיבית והמוטורית ועוד. לעיתים קרובות הצוות הרפואי מתלבט בין נקיטת אמצעים "הרואיים" להצלת העובר ובין נקיטת גישה פסיבית של שב ואל תעשה.

וכך מספר פרופסור שימל בספרו החדש 'הרואה את הנולד': לפני שנים רבות, נולדה תינוקת בשבוע 25 להיריון, במשקל 800 גרם. בתקופה ההיא, הישרדות בשבוע היריון כזה הייתה מוטלת בספק. לצורך ניטור נאלץ הצוות לצננת את אחד מהעורקים הזעירים המספקים דם לחלק מאצבעות הרגליים של התינוקת, מה שגרם, כצפוי, לפגיעה באספקת הדם לחלק זה של אצבעות הרגל. אבל זה הציל את חיי הפגית הקטנה. היא שוחררה מבית החולים לאחר מספר חודשים עם פגיעה ברגלה. כעשרים שנה אחר כך נכנס פרופסור שימל למונית ולפתע פנה אליו נהג המונית: "אתה הוא פרופסור שימל?" ובתשובה להנהגו המשיך: "אני האב של הילדה ש'הקרבתי' בהסכמתנו, חלק מאצבעות רגליה כדי להציל את חייה". אביה סיפר בהתרגשות שבתו סיימה לאחרונה תואר ראשון באוניברסיטה.

אבל צריך הרבה גבורה והרבה תפילה. לפעמים ההורים אינם מודעים לרמת הסיכון שהם נוטלים. הנה עוד סיפור מהספר הנפלא הזה: "עשו הכל כדי להציל את התאומים", כך התחננו בני הזוג, שההיריון שלהם היה בשבוע 23, למרות סיכויי התחלואה והתמותה הגבוהים. לאחר מספר שעות נולדו בן ובת, שקיבלו טיפול רפואי מיטבי. הבן נפטר לאחר שש שעות בשל זיהום, והבת שנולדה במשקל 500 גרם שרדה, והשתחררה לביתה לאחר מספר חודשים. בגיל 12 היא הגיעה לביקור במחלקה. לא מעט ילדים מגיעים בגיל זה לבקר בפגייה לצורך הכנת סרט לכבוד אירוע בר/בת-המצווה, בסגנון "כאן התחילו חיי". בדיוק אז סייר בבית החולים הזמר אברהם פריד. פרופסור שימל הפגיש בין השניים. "איזה משיירי את אהבתך?" שאל אותה הזמר. הילדה השיבה שהשיר החביב עליה הוא 'עלה קטן'. אברהם פריד נענה לבקשתה והתרגשות הייתה גדולה.

אחרי ארבעה חודשים בפגייה הגיע תורו של הפג הקטן שלנו להשתחרר. את פרופסור שימל הוא הזמין לברית, ועל ההזמנה בהק המשפט: "זה הקטן גדול יהיה".

איור: עדי דוד

תינוק יכול לשרוד בלי תזונה מיטבית, אבל הוא לא יוכל לשרוד ללא מגע. תיאוריית ההתקשרות של ג'ון בולבי אומרת שמגע וחום חשובים לתינוק לא פחות מתזונה. פעוטות שגדלו בבתי יתומים, שלא זכו לקשר עין ומגע אנושי, פיתחו הפרעות התפתחותיות ורגשיות

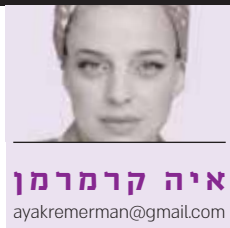
הטבת חלום מדי בוקר. אם תנברו בדברי הימים תמצאו שפעם, לפני המון שנים, חבשתי את כובע רופאת הילדים, או בעצם - רופאת הפגייה. חצי שנה עבדתי בפגייה בשערי צדק, תחת פיקוחו של פרופסור שימל, שהיה אז רופא בכיר ולימים ניהל את הפגייה. הפסקתי את העבודה שם כשהתגלה לי שאני בהיריון של תאומים (אז הייתה הדמיית העל-קול בחיתוליה. צוות של רופאי נשים ישבו בחדר חשוק סביב מכשיר ענק שמילא כמעט את כל החדר וצפו אל תוך נבכי הבטן ההריונית הגדולה, ולאחר התבוננות ארוכה הגיעו למסקנה שיש שם שני ראשים ושכנראה יש לפנינו היריון תאומים).

מיד בצאתי מהחדר פשטה בין כל אנשי צוות הפגייה ובית החולים בכלל השמועה שאני מחכה לתאומים, כל זה כשבעלי עדיין לא ידע כלום... מאותו רגע הרגשתי את כובד ההיריון והתקשיתי לנוע בתורנויות הקשות, ועברתי להתמחות ברפואת המשפחה, שהיא קלה יותר מבחינה פיזית. בעלי התחיל אז קורס רבנים צבאיים, מתוך ידיעה שאחרי חמישה ילדים צה"ל כבר לא יאפשר לו לעשות זאת. הוא נרשם לקורס כאב לשלושה וסיים אותו בהצטיינות כאב לחמישה.

את הימים האלו בפגייה אני זוכרת כטראומתיים. הייתי דוקרת פג ומחזירה אותו בוכה לעריסה, וזה קרה המון פעמים ביום. מחזירה צינוריות, שואבת דמים, "מתעללת" בו כשהוא לא יכול להתנגד. בלילות חלמתי על התאומות שבבטני דברים נוראים בעקבות מה שראיתי בפגייה, וברקע היו קולות בכי, אורות חזקים וצפצופי מוניטורים. כמעט מדי יום היה בעלי עושה לי הטבת חלום.

להיכנס לניתוח על בימבה. אבל גם ההורים היו נורא מסכנים. אני זוכרת אבא של פג חולה במיוחד שהיה מגיע לפתח היחידה ונכנס בשקט. אחות חמורת סבר עם מדים ירוקים ומסכה על פניה הייתה גוערת בו על כך ששכח ללבוש חליק סטרילי, ומובילה אותו לחדרון בפתח המחלקה, שם היו תלויים החלוקים הוורודים. הוא ניגש בהססנות למיטת בנו, בעריסה בפינה, סביבו סבך של צינורות, כשהוא שוכב ללא מגע מלטף ומחבק. הוא עדיין לא בשל ליניקה, ומקבל מזון דרך צינור המחובר ישירות לקיבה. האם היולדת לא מגיעה כמעט - היא לא מסוגלת להתמודד עם המתח שמלווה כל ביקור. פרופסור שימל הפציר בו שייתן שם לילד למרות שלא נראה באופק טקס ברית המילה, וזאת כדי שיוכלו להתפלל עליו. אך הוא השיב: "מי יודע מה ילד יום?" מאז חלפו שנים ונולדה שיטת הקנגורו. בשיטת הקנגורו הילוד מונח בצמוד לגופו של ההורה כאשר עורם חשוף - עור לעור - וראש התינוק מכוסה בכובע ומבצבץ מגוף ההורה. התינוק הצמוד לחזה האב או האם יכול לשמוע את הלב הפועם של הוריו, בדומה לקולות ששמע ברחם, מה שגורם לו לרוגע ולנינוחות. השיטה פותחה בשנת 1978 בקולומביה, בעקבות מחסור באינקובטורים. מחקרים רבים מצביעים על תועלת רבה לשיטה - השפעה חיובית על הקשר בין התינוק להורים, שיפור מדדים כמו קצב לב, נשימה וחום גוף, ואפילו הגברת ייצור החלב אצל האם. שיטת הקנגורו משפרת את תחושת הביטחון של ההורים ומשפרת את איכות השינה של התינוק גם לאחר שישה חודשים. הפגייה של המרכז הרפואי זיו זכתה במקום הראשון בארץ עם 144 דקות "חיבוק" לפג במוצע ביום.

יש לי ילדה ש"חולה" על תינוקות ועל ילדים בכלל. היא הייתה מתנדבת בלילות בחיבוק תינוקות בפגיות ובמחלקת תינוקות. עשרים שניות של חיבוק גורמות להפרשת אוקסיטוצין - הורמון

איה קרמרמן
ayakremman@gmail.com

איך נראה שולחן השבת שלך?

הכנסת שבת ברגע האחרון בלי שהספקת לנוח, האוכל לא הצליח כמו באינסטגרם, הילדים סביב שולחן השבת לא מפסיקים לריב על שטויות ובעלך לא מצליח להשחיל אפילו וורט קטן. מאכזב? עכשיו תתבונני על זה שוב

כמה שעות, כשביקשתי, הייתי מספיקה לבשל אותו. זבש"ך. בלב - קוויץ'. פישלתי. מה בסך הכול רצה? סלק שיחזק את הדם?

בעלך/בעלי/בעלנו מנסה להגיד איזה דבר תורה. לא תגידו שהוא פותח גמרא ומייבש את הקהל. וורט, קטן, חמוד, ששמע מהרב על הדרך. אפילו את המעט שבמעט הזה הם לא נותנים לו להשחיל. איזה כישלון חינוכי אנחנו, נכון? אפילו הקטן, שהיה חוזר עם דף פרשת השבוע מהגן - שב טבולה רסה מהקייטנה. יאללה, נעביר לנושא פחות כאוב. "איך היתה הקייטנה?" - "זוועה/משעממת/מאכזבת". זה ז'אנר התשובות מ-15 שנות הקייטנה האחרונות. כשחילקו לנו בקייטנה לחמנייה ושוקו וייבשו אותנו בשמש משל היינו פרחי פופרי ריחניים, היינו מבסוטים. נפילת הדורות עד לאן? "איזה ילדים מפונקים", אני מסננת בשקט. שוב הם רבים. שוב. על כלום. בלב - קוויץ'. קחי נשימה, המצב לא כזה נורא. אוף, נשפך מיץ על המפה!!! אתנחם בזה שלא עשיתי סלק. אוי נו, אי אפשר לכבס עשרה ימים עכשיו! אוי. כמה הייתי רוצה יותר.

היית משנה משהו?

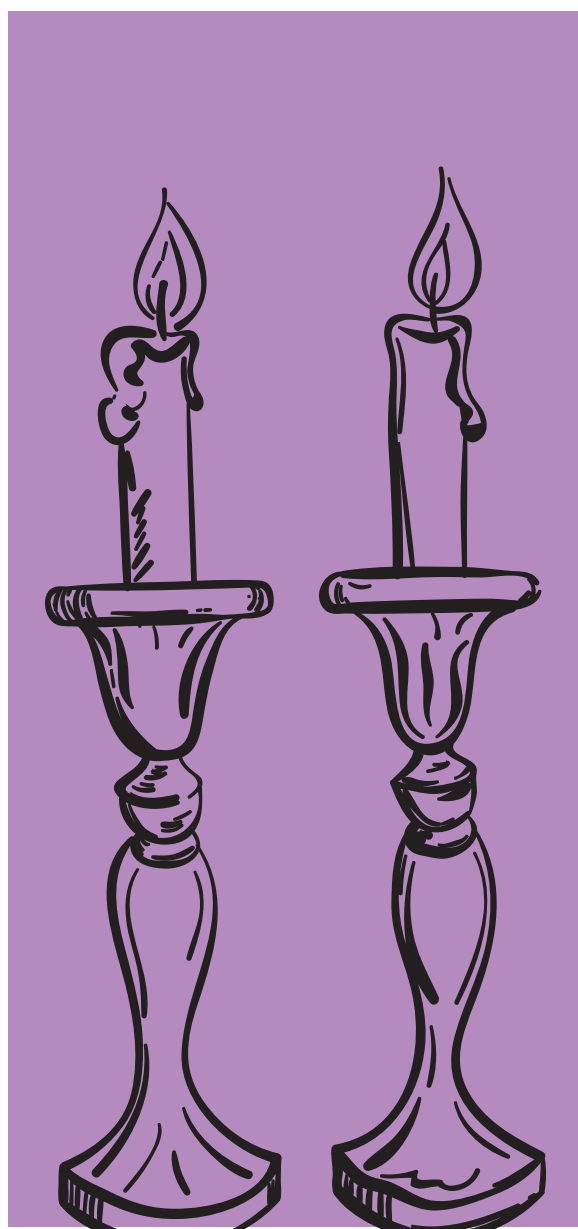
המפה מוכתמת, הבעל מאוכזב, הילדים מציקים אחד לשני עד שהשכנים נאלצים לשיר שירי שבת רק כדי לא לשמוע את הצעקות שבוקעות מכאן. אילו מילים עולות לך לראש? כישלון. אכזבה. באסה. ד. כל התשובות נכונות. נכון שאת מתקשה לראות את הטוב? את העושר שבמציאות שלך? צודקת. עכשיו תדמיני מה קורה אם חס ושלום מחר בבוקר המציאות העגומה של היום נלקחת ממך. מה קורה אם מחר, חלילה, משהו רע קורה? מה אם חס ושלום אחד מהנודניקים סביבך מעלה חום שלא יורד חודש, או שמודיעים לך במוצ"ש שחברה שלך מאושפזת במצב קשה. מחר הכול יכול להשתנות, להילקח מאיתנו.

היום לפני כ-1954 שנים בית המקדש עמד על תילו. המציאות הייתה קשה, אבל אף אחד לא תיאר עד כמה איומה היא תהפוך להיות בעוד פחות משבוע, כשאש תעלה ותחרב את הבית.

היום הבית שלנו עומד. לפעמים במציאות קשה ומורכבת, מאכזבת. אבל מה יקרה בעוד שבוע? קורונה, סגר, פיטורים, מחלות. לא חסרות צרות. רוצה לבחור איזו מהן את מוכנה להכניס לחיים שלך? אה, את מוותרת? אז כנראה המצב העכשווי לא רע כמו שחשבנו.

עכשיו תסתכלי שוב. על שולחן השבת, על המשפחה הקולנית שלך. נכון נראה אחרת? נכון שפתאום את מרגישה האשה העשירה ביותר ביקום? נכון. המציאות רחוקה מאידיאל. היא מלאת אתגרים, עמוסת אכזבות. היא לא מה שפנטזנו. לא קרובה למה שהתפללנו. אבל היא רחוקה מהמציאות של עוד שבוע, לפני 1954 שנים. איזה טוב ה' שכולם בריאים ופנויים לנדנד ולריב, לקטר כאוות נפשם. אז תהיי בשמחה ובהודיה. ברגע זה, במציאות הלא מושלמת של חיך, בבית העומד על תילו. בלייב. כי את העשירה באדם.

עכשיו שבת שלום. לרפואתה השלמה של חברתי מירב חיה בת קלרה, שתמיד רואה את הטוב שבמציאות. ●

המפה מוכתמת, הבעל מאוכזב, הילדים מציקים אחד לשני עד שהשכנים נאלצים לשיר שירי שבת רק כדי לא לשמוע את הצעקות שבוקעות מכאן. אילו מילים עולות לך לראש? כישלון. אכזבה. באסה. ד. כל התשובות נכונות. צודקת. עכשיו תדמיני מה קורה אם חס ושלום מחר בבוקר המציאות העגומה של היום נלקחת ממך

את הטור הזה אני מבקשת שתקראו בערב שבת. הפעם עדיף לא לקרוא אותו על הספה, אחרי הדלקת נרות, כשאתן שפוכות מיום ארוך של בישולים, גיהוצים של הרגע האחרון וניקיונות. את הטור הזה אני מבקשת שתקראו בשולחן שבת. תגבנו לעצמכן שתיים-שלוש דקות מהירות בין המנות. אז, אלא אם איזה ילד צריך שתנקו אותו, עצרו וקחו את הזמן.

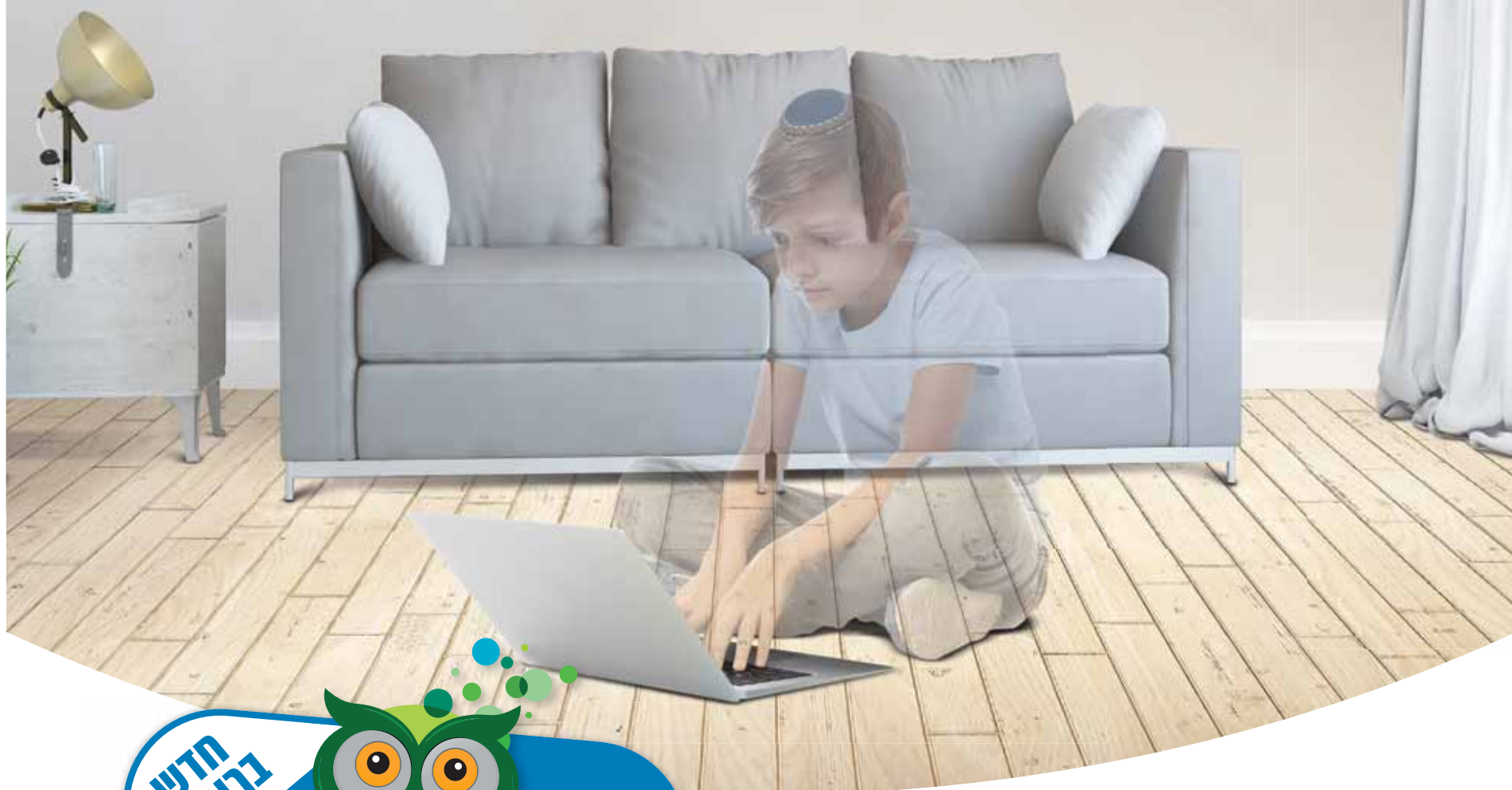
למה אני מבקשת את זה? כי אני רוצה שתתבוננו סביב. ככה, בלייב, בזמן אמת. אני מבקשת שתסתכלו על שולחן השבת שלכם. לא על השולחן הפיזי, לא על הכלים הבהקים, המפה המגוהצת והמפיות שהבנות מתעקשות לכווץ' ולהכניס לכוסות כאילו היו פרחים (נבולים). תסתכלו בגדול, על המשפחה, החיים, על החלומות שמתנגשים חזיתית עם המציאות. שולחן שבת הוא תמונה מייצגת ומתמצנת, המיקרוקוסמוס של החיים שלנו. אמור לי מהו מצב שולחן השבת שלך, אומר לך מה מצב החיים שלך. ערב שבת אמור להיות פסגת הטוב של החיים. האוכל הטעים והמפנק ביותר. הבגדים החגיגיים ביותר. מצב הרוח המרומם והמשפחתיות המלוכדת ביותר. עכשיו תציצו רגע. לא בדיוק מפנק, לא בדיוק חגיגי, לא קרוב לפסגה. לא נעים להגיד, אז נלחש את זה בשווש, בלי שאף אחד מסביב ישים לב: מאכזב עם ניחוח של כישלון באוויר. נכון?

כולם הפכו לדנידין

קחו נשימה עמוקה. איך אתן מרגישות? לי כואבות הרגליים. עמדתי כל היום. הבטחתי לעצמי שזה לא יקרה שוב, ושוב זה קרה. אפילו ששבת נכנסת מאוחר, לא הצלחתי לממש את כל הפנטזיות. רציתי להספיק סלט סלק, עוגת שזיפים וקיגל. השזיפים בסופר היו אוצר בית דין, הרעיון נגזו. הבנות לא היו מוכנות לקלף את תפוחי האדמה, קבלו ביטול גם לרעיון הקיגל. תפוחי האדמה הוכנסו אחר בושלה לתנור עם שמן זית ומלח. כשביקשתי עזרה, פתאום כולם הפכו לדנידין. נהדר. במקום שאין עוזרים, נסה להיות יצירתית. לא הייתי. שיסדתרו. הבשר קצת התייבש והחלות לא תפחו כמו באינסטגרם. ת'אמת, אני קצת מבואסת. היו לי כוונות טובות. הבאסה העצמית מתגמדת לעומת הכאוס שהלך פה לפני שעתיים. בעשר הדקות שבהן התכוונתי לנוח, אחד מהילדים מתחיל לצרוח שהוא לא מוצא את מכנסי השבת. צודק. בין אלפי הכביסות שהשתדלתי לעשות לפני תשעת הימים, דווקא המכנסיים שלו נבלעו בתחתית הערמה היחידה שנשארה לימות המשיח. נפלא. טוב, כנראה שגם עשר שניות מספיקות כדי להתרענן. סתם, הן לא. לא משנה באיזו שעה שבת נכנסת - שעת השי"ן נראית כמו תופת. כל אחד חושב שהוא זכאי להתקלה אחרון ושיישארו לו מים חמים. יש לי בשורה: מבחינתי, תתקלחו אתמול. לא ברגע האחרון, כשסבתא מחכה לטלפון שבת שלום שלה. למה כל שבוע אותה שיחה? נשגב מבינתי. במילה - צרחות.

נמשיך? מעולם לא היה קידוש שקט בבית הזה. נכון? אבא מנסה לממש את פנטזיית שולחן השבת המושלם ובדיק באותה שנייה אחד הילדים חייב לעצבן את הקטן, שבתמורה צורח מלוא אוזנו של אבא. קצת קשה להיות צדיק ובו־זמנית לתקוע בילד את מבט המוות. לא עוברת דקה ומישהו שואל אם יש סלט סלק. לא, אין. אם היית בא לקרצף את הסלק לפני

אל תאבדו את הילדים למסכים

חדש ברמון!

זמנאיכות

מסלול הגלישה החינוכי ששומר על הילדים

עשרות אתרים חינוכיים שיבטיחו לילדים הנאה ולכם שקט ורוגע

חינם ללקוחות רמון ולמצטרפים חדשים!

דווקא בחופש הגדול עוברים לרימון ושומרים על הילדים בטוחים!

הילדים שלנו יושבים יותר ויותר זמן מול המסכים השונים. כולנו רואים את זה - אבל רק רימון יודעת לתת את הפתרונות הנכונים עבור המשפחה שלכם ולהוריד לכם את הדאגה הזאת מהלב. מצטרפים לרימון ולוקחים את השליטה לידיים: קובעים את זמני המסך של הילדים ויכולים לבחור על אלו מכשירים להגן.

רימון

***8911** לפרטים ולהרשמה

*בכפוף לתנאי הסכם ההתקשרות הרלוונטי. אינטרנט רימון 2009 ח.פ 514256437